în lumea noastră coruptă, plină de o literatură care portretizează laudativ toate formele de stricăciune şi de rău, apariţia unor cărţi care ne înfăţişează personaje nobile, tineri şi tinere, bărbaţi şi femei de caracter, cu acţiuni pline de nobleţe, ne vine ca o briză de aer proaspăt, ca o zi însorită de primăvară, plină de viaţă nouă şi de frumuseţe.

Tineretul de astăzi şi întreaga noastră societate are nevoie de modele diferite, are nevoie de o literatură care înfăţişează personaje pline de puritate morală, care înving răul prin bine, care strălucesc chiar şi în sărăcie şi în tragedie, care preţuiesc corectitudinea, adevărul şi puritatea mai mult chiar decât viaţa.

„Colecţia Cărţilor Rare" ne aduce această frumuseţe din epoci trecute şi din medii sociale modelate de Biblie, adică de Cuvântul lui Dumnezeu.

Salutăm cu entuziasm această Colecţie şi o recomandăm cu cea mai mare căldură.

PROF.DR. IOSIFŢON

'Ai*tX-
.Yl>.':.'
,'.". -..' ;'l'.:
B.,;-V:>\,
^i,ii.

O

Moştenirea

Christopk Von Scnmid

Pil:?

Colecţia Cărţilor

>,

ebitura *Uittk ILamb*

Moştenirea

 Primul tipar în limba română - Noiembrie, 2003 Publicată de editura Itttle 3lamb, Suceava
Autor: Traducerea: Editarea: Tehnoredactarea:
Coperta:
Christoph Von Schmid Dan Ungurean u Adina Cotlet Dan Ungureanu Liviu Bursuc Doinita Nistor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VON SCHMID, CHRISTOPH
Moştenirea /Christoph Von Schmid ; trad.: Dan Ungureanu. - Suceava : Little Lamb, 2003
ISBN 973-86336-7-2 I. Ungureanu, Dan (trad.) 821.111-32=135.1
face parte din

Colecţia Cărţilor &are

a editurii

Utrtle Iamb

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.
Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul
0744544579,
prin e-mail la
littlelamb @assist. ro,
sau scrieţi-ne pe adresa:
Editura Little Lamb
CP. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

Pe paginile acestei cărţi veţi găsi învăţături care, dacă vi le însuşiţi, vă vor aduce bucurie şi satisfacţie în viaţă. în lumina zilelor în care trăim, veţi găsi în ea principii rar întâlnite, dar de care este atât de multă nevoie. Principiile de sacrificiu, hărnicie, cinste şi integritate sunt cele mai importante caracteristici din viaţa voastră. Fără ele, viaţa ar fi un chin şi o însetare

continuă în timp ce veţi bea apă din fântâni secate. Bogăţiile sunt nesigure, dar cinstea şi sinceritatea sunt fără de preţ, căci ele sunt o comoară care nu este valoroasă doar în lumea aceasta, ci îşi păstrează valoarea pentru eternitate.

MOŞTENIREA

CAPITOLUL I

AMILIA Vollmar era una dintre cele mai bogate familii ale oraşului, dar ceea ce este cu adevărat important, este că era o familie foarte apreciată. Domnul Vollmar era un comerciant respectat, cu un profund simţ al responsabilităţii. Soţia lui, Teresa, o femeie drăguţă şi foarte amabilă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului îngrijindu-se de educaţia celor doi fii: Maximilian şi Fanny, copii ce promiteau mult, şi care, evident, se pregăteau să urmeze profesia tatălui lor. Domnul

Vollmar a avut fericita ocazie de a moşteni de la părintele său o companie întinsă şi înfloritoare a cărei faimă a câştigat-o la rându-i prin mijloace cinstite, prin muncă şi **dăruire.** Cu timpul, dobândi o avere apreciabilă, deosebindu-se mult de vecinii săi parveniţi. Cu toate acestea, el nu s-a considerat niciodată diferit sau mai presus de ceilalţi datorită reuşitei sale în afaceri, de aceea, îi spunea uneori soţiei sale:

- Scumpa mea Teresa, tot ceea ce avem am primit în dar de la Dumnezeu, însă comoara cea mai de preţ sunt copiii noştri; obligaţia noastră cea mai mare este sa îi creştem într-un mod vrednic.

Până în momentul în care începe povestea noastră, afacerile lui Vollmar nu au fost tulburate de vreun eveniment nefavorabil lui, însă în cele din urmă s-a întâmplat şi neprevăzutul. într-o dimineaţă cenuşie, pe când se afla în salon servind micul dejun cu familia, soneria curmă firul discuţiilor. Era poştaşul - adusese o scrisoare care-1 tulbură o clipă pe comerciant. Aceasta îl anunţa oficial că unul din partenerii şi asociaţii lui în afaceri a dat faliment peste noapte, rezultând astfel datorii comune foarte mari.

In urma acestei nefericite încercări, domnul Vollmar a pierdut o parte importantă din avere. însă el nu a murmurat nici măcar o clipă pentru nedreptatea ce i se întâmplase şi aceasta, datorită faptului că încrederea lui în Dumnezeu era neclintită, iar bunurile materiale contau

foarte puţin.

- Domnul a dat şi Domnul a luat, îi spunea el, fără urmă de regret, soţiei sale.

- Numele Domnului să fie binecuvântat, răspunse ea fără ezitare.

Acest eveniment neplăcut i-a dat lui Vollmar prilejul de a da o lecţie copiilor săi.

- După cum puteţi vedea, copii, ceea ce ni s-a întâmplat acum este proba cea mai potrivită pentru ceea ce am încercat eu să vă învăţ de-a lungul copilăriei voastre: noi nu trebuie să ne punem încrederea în bogăţia acestei lumi, ci

doar în Dătătorul tuturor lucrurilor, Cel care poate să ne dea înapoi ceea ce am pierdut, după planul lui măreţ, mai dinainte stabilit. Voi vă puteţi întipări acest adevăr în minte urmărind viaţa bunicului şi străbunicului vostru, ale căror tablouri, cu ramele lor aurite, sunt, poate, cele mai valoroase podoabe ale acestei case, fiind totodată o mărturie vie pentru fiecare din noi. Străbunicul vostru şi bunicul meu, Lucas Vollmar, a fost cel mai bogat om din acest oraş, lucru ştiut de toţi, de altfel. Tot ceea ce avem sau am avut vreodată noi, puse împreună, reprezintă un fleac, în comparaţie cu averea lui. Dar, să ştiţi că el a pierdut tot ce a avut in Războiul de treizeci de ani, despre care aţi auzit adesea. A fost obligat sa fugă de duşman. Bunica mea nu a supravieţuit acestei nenorociri; ea a murit cu puţin înainte ca soţul ei sa fie forţat să lase ceea ce a adunat. Singurul lor fiu, tatăl meu, era doar un copilaş în acel timp; bunicul 1-a luat cu el atunci când a trebuit să fugă. La scurt timp după aceasta, oraşul a fost înconjurat de inamic şi multe obuze, care sunt câteodată găsite în pereţii unor locuinţe vechi şi astăzi, au căzut, măturând numeroase case. Un obuz de o mărime considerabilă a lovit casa în care locuim noi acum, provocând mari stricăciuni; totuşi casa nu a luat foc. Oraşul a fost jefuit şi numeroase familii se găseau într-un necaz care părea fără sfârşit; mulţi au fost copleşiţi de foamete şi de bolile ce se răspândeau cu repeziciune. Era, într-adevăr o vreme de încercare şi necaz.

între timp tatăl meu şi-a stabilit locuinţa într-o altă ţară, iar aici s-a aflat cu adevărat în nevoie; deşi el s-a îngrijit să ia suficienţi bani pentru această călătorie, a avut nefericirea de a fi jefuit de către duşmani, în timp ce fugea. Prietenii pe ajutorul cărora conta l-au primit cu indiferenţă; atâta timp cât a avut avere, era un om respectat, dar acum, după ce nenorocirea s-a abătut asupra lui, prietenii l-au uitat, şi a ajuns să se considere norocos atunci când a fost primit în audienţă la comisariat. Când Hugh (tatăl meu), s-a ridicat cât de cât, 1-a dat ca ucenic la o comerciant renumit, la câteva mile distanţă

de locuinţa lor. Nu după mult timp, când băiatul avea aproape patrusprezece ani, tatăl lui a fost pus la pământ de o febră care bântuia în acea zonă datorită războiului. Bunicul meu simţea că se apropie timpul să moară şi atunci a trimis imediat un mesager care să îl cheme pe singurul şi scumpul lui fiu, pentru a-i da ultimele sfaturi. Hugh a sosit prea târziu pentru a-şi vedea tatăl în viaţă şi nu i-a rămas decât să ude trupul fără viaţă cu lacrimile sale. Şi astfel a murit acest om merituos, pe un pământ străin, în sărăcie, deşi cu câţiva ani înainte era respectat de toţi şi deţinea o mare avere. Durerea fiului său în acele momente era de nedescris, dar de vreme ce orice sprijin de la oameni i-a fost refuzat, el a hotărât să îşi ancoreze toată încrederea în Dumnezeu.

- După ce şi-a terminat ucenicia a continuat să lucreze pentru acel om ca simplu angajat. Cu trecerea timpului, datorită sârguinţei şi perseverenţei sale, a primit postul de contabil. La sfârşitul războiului, după ce pacea s-a restabilit în ţară, el s-a întors în oraşul nostru natal - sărac în privinţa bunurilor pământeşti, dar bogat în cunoştinţe şi caracter; acum ştia totul despre afaceri. Mai târziu, a ajuns să lucreze ca magistrat, reuşind astfel să refacă în mare parte casa distrusă de militari. Când a intrat pentru prima dată în casă, după război, a fost izbit de imaginea jalnică ce i se desfăşura înaintea ochilor; totul era pustiu, păianjenii îşi făcuseră pânze în fiecare colţ al locuinţei, toate lucrurile de valoare ale familiei erau arse, doar pe pereţii cenuşii se mai găseau două tablouri memorabile ale părinţilor lui, care au rămas

neatinse până astăzi, după cum puteţi şi voi observa. Şi spunând acestea, domnul Vollmar se întoarse uşor spre peretele din spatele lui. Le puteţi vedea acolo, le zise copiilor arătând cu degetul. Priviţi spre străbunicul vostru. Cât de onorabil arată în acel costum antic, cu acea mustaţă lungă şi răsucită! Iar străbunica voastră era cu adevărat o femeie deosebită -modestia, blândeţea şi evlavia i se citesc parcă pe chip. Oh, scumpii mei copii, ei erau nişte creştini adevăraţi. Acum, vă

rog să vă uitaţi puţin la tablourile care îi înfăţişează pe părinţii mei, bunicul şi bunica voastră. Cred că aceste picturi îi reprezintă cum nu se poate mai bine. Nu pot să cred că deja l-ai uitat pe bunicul Max, spuse el zâmbind către fiul cel mai mare; aminteşte-ţi cât de mult ţinea la voi, cum de dimineaţă până-n seară vă legăna pe genunchii lui obosiţi, povestindu-vă câte-n lună şi în stele. Cred că amândoi vă amintiţi de bătrâna cea bună şi prietenoasă care vă iubea atât de mult şi vă dăruia cadouri la Crăciun.

- Bunicul vostru a trebuit să ia viaţa de la capăt, a trebuit să clădească viitorul pe nimic; în acea perioadă se confrunta cu mari datorii care-1 îngrijorau mult, dar cu toate acestea, nu şi-a pierdut încrederea şi speranţa. S-a căsătorit cu o fată umilă şi modestă în ceea ce priveşte lucrurile materiale, dar cu un caracter nobil şi sfanţ. Părinţii ei se confruntaseră cu aceeaşi problemă în perioada războiului, fuseseră şi ei jefuiţi şi lăsaţi pe drumuri. De aceea, bunicul a crezut de cuviinţă că doar o astfel de femeie simplă s-ar putea ocupa cu responsabilitate de casa şi nevoile sale. Şi a avut dreptate, îndemânarea, hărnicia, cinstea şi puterea lui de muncă alături de înţelepciunea ei în a mânui banii şi treburile casei le-au asigurat o reuşită vrednică de luat în seamă.
- Şi acum, copii, haideţi să vedem ce învăţătură putem desprinde din aceste evenimente din viaţa înaintaşilor noştri.
- Deci, cum aţi putut vedea din istorisirea vieţii străbunicului vostru, oricine poate pierde, fără a fi vinovat cu ceva, o avere, cât de mare ar fi, peste noapte; totuşi, aţi văzut din viaţa bunicului vostru cum, cu multă evlavie, hărnicie şi corectitudine, un om se poate ridica din sărăcie lucie la o stare materială bună. Tatăl meu nu s-a abătut niciodată de la principiile pe care mi le-a impus de-a lungul copilăriei şi mie. Chiar şi atunci când situaţia sa economică s-a îmbunătăţit vizibil, tatăl meu a continuat să urmeze aceleaşi reguli simple de viaţă. Nu irosea niciodată banii în vânt, cochetând pe seama bogăţiei, ci dimpotrivă, avea mereu grijă să strângă

bani albi pentru zile negre, cum spune proverbul. Asta nu înseamnă că era zgârcit. Angajaţii şi servitorii lui erau dintre cei mai buni, iar el îi plătea la timp astfel că ei se simţeau fericiţi să fie în slujba lui; de asemenea, el a avut întotdeauna milă şi de cei săraci.

- Şi eu, de-a lungul anilor mei de maturitate, am încercat să-i urmez îndeaproape exemplul demn şi sfaturile-i preţioase. Dacă mama voastră şi eu ne-am fi permis să facem cheltuieli pe cât de mare ne era averea, cumpărând mobilă scumpă, organizând petreceri fastuoase, ţinând cai de rasă, cumpărând trăsuri, călătorind în străinătate în timpul vacanţelor sau alte lucruri asemănătoare, acum am fi fost, într-adevăr, nefericiţi; şi, probabil, pierderea ce am suferit-o ar fi dus la ruinarea căminului nostru. Şi acum, chiar şi cu pierderea pe care am suferit-o, noi putem fi în continuare mulţumitori. în plus, nici afacerile mele nu cred că vor fi afectate prea mult. Totuşi, noi ne vom continua acelaşi mod de viaţă ca şi până acum; nu vom fi nevoiţi să renunţăm la nimic pentru că ştiu că schimbările neaşteptate produc frustrare şi amărăciune.

Prin asemenea cuvântări domnul Vollmar reuşea, cu înţelepciune, să se folosească de nenorocirea care s-a abătut asupra familiei lui, trăgând învăţăminte necesare pentru formarea copiilor lui, aşa cum albina extrage miere din buruieni.

Se pare însă că nenorocirile nu s-au sfârşit aici. Ruinarea companiei sale prospere, de pe urma căreia a suferit enorm, a determinat şi căderea altor companii care se ocupau de comerţ. Au urmat noi pierderi pentru domnul Vollmar. în ciuda acestui fapt, el se preocupa mai mult pentru ceilalţi colegi de breaslă decât pentru el:

- Ei au mai puţin noroc ca mine, spunea el. Cu ce bucurie i-aş ajuta dacă aş putea!

Şi, într-adevăr, ceea ce a putut face a făcut, iar dacă a fost posibil să le răscumpere creditul s-a folosit de bunul lui

nume sau chiar de banii lui pentru asta şi mulţi au reuşit să îşi continue afacerile.

Erau vremuri grele pentru comerţ şi recesiunea a început să se facă simţită. Se vindeau din ce în ce mai puţine mărfuri, ceea ce ducea la scăderea încasărilor.

- Da! Da! spuse Vollmar. Se vede că se schimbă vremurile, dar nu ni se întâmplă doar nouă, comercianţilor, asemenea lucruri; şi ţăranul, după ce şi-a semănat ogoarele, după multă trudă, aşteaptă o recoltă îmbelşugată, dar se poate ca vremea rea sau grindina să-i distrugă toate speranţele. De ce ar fi negustorul privilegiat? Dumnezeu îşi are planul Lui, făcut cu înţelepciune, în tot ceea ce ni se întâmplă; ba mai mult, chiar ceea ce ne provoacă suferinţa cea mai mare, se întoarce adesea spre binele nostru. Trebuie să avem încredere şi să spunem cu mult curaj: „Doamne, facă-se voia Ta!"

Nu după mult timp, Vollmar se confrunta cu o altă nenorocire ce se abătu asupra sa. O navă ce transporta o importantă încărcătură, se scufundă înainte să ajungă la destinaţie. Prin acest incident, compania lui Vollmar pierdea o sumă uriaşă. Când a primit această veste, comerciantul s-a lăsat uşor în fotoliu şi a oftat adânc. Şi-a ridicat apoi ochii în sus şi a mulţumit lui Dumnezeu pentru încercare şi pentru că cel puţin echipajul a fost salvat:

- Viaţa unui singur om este mult mai importantă decât toată încărcătura acestei nave, zise el cu voce scăzută.

Situaţia a continuat să se înrăutăţească. Vollmar a început să cerceteze cu atenţie fiecare registru, a împărţit, a adunat, a făcut calcule peste calcule, până ce obosi într-un târziu. Atunci lăsă stiloul jos şi cu glas tremurat, murmură:

- Oh! Oare va trebui să renunţ la afaceri, oare este posibil să pierd tot ce-am strâns în aceşti ani? Oricum, măcar bine că pot înapoia banii creditorilor şi nimeni nu va pierde nimic din pricina mea. Atât înaintea oamenilor cât şi înaintea Domnului sunt liber, sunt curat; nimeni nu va putea vorbi ceva împotriva mea din această cauză. Şi, dacă cei care m-au

împrumutat îmi mai lasă puţin timp cred că voi reuşi să ies din nou la liman, după ce atâtea necazuri s-au abătut asupra mea.

Insă unul dintre bancherii căruia îi era dator i-a spulberat imediat toate aşteptările. Vollmar trebuia să-i achite aproape zece mii de dolari în opt zile. Perspectiva aceasta îl îngrozi. Căzu în genunchi şi printre suspine îl imploră pe bancher să-i acorde o amânare. Acesta însă, îl privi cu dispreţ, ca pe un om slab şi de nimic, şi-i răspunse fără milă:

- Nici un minut în plus, spuse el uitându-se în registrul datornicilor, trebuie să plăteşti, ori voi depune plângere împotriva ta şi vei fi arestat. Dacă până joi, 20 iunie,

nu voi avea toţi banii, va trebui să-ţi petreci restul zilelor într-o închisoare, dragul meu. Aşa că, ai la dispoziţie o săptămână. îmi pare rău, dar asta este!
Vollmar ieşi de acolo legănându-se. Nu se mai putea ţine pe picioare. înaintea lui se deschidea o prăpastie adâncă şi gândul că nu va reuşi să treacă dincolo îl măcina adânc.
- Oh, mă gândesc la scumpa mea soţie şi la copilaşi! Vai, nu pot să le văd suferinţa! Ce întristaţi vor fi la vestea că trebuie să merg la închisoare! Doamne, fie-Ţi milă şi îndepărtează această nenorocire! Fie-Ţi milă!

CAPITOLUL II

BĂTRÂNUL ORB

UPĂ ce a meditat profund asupra paşilor pe care trebuie sa îi facă în continuare, Vollmar s-a hotărât să ceară ajutorul a doi dintre prietenii lui, pe care, în trecut, el nu i-a lăsat la necaz; aşadar, s-a hotărât să le ceară împrumutul de care avea nevoie. După socotelile sale, gândi că cei doi împreună, dispuneau cu siguranţă de suma necesară lui. Pe lângă toate, conta mult pe ajutorul lor pentru că era mai mult decât sigur că nu îl vor refuza. Dar primul dintre ei 1-a refuzat cu multă politeţe, scuzându-se că trebuie să plătească o datorie. îi povesti că în urma unui accident provocat din neatenţie, focul i-a mistuit jumătate de gospodărie şi că avea nevoie de bani pentru a o reface. Vollmar nu a schiţat nici un gest de dezamăgire şi a plecat cu speranţa că pentru amicul lui vor veni zile mai bune. Cel de-al doilea, spre deosebire de primul, dispunea de bani, însă nu era deloc gata să sară în ajutor, sacrificându-se pentru un prieten; mai mult, după ce a auzit de necazurile lui Vollmar, a început să înşire o listă nesfârşită de motive pentru a-1 refuza. Inima omului se lasă înduplecată atunci când se află faţă în faţă cu nevoia de a se jertfi deoarece nu este mai mare dragoste ca atunci când cineva îşi dă viaţa pentru prietenii săi. Vollmar a plecat aşadar cu inima frântă şi parcă nici să se roage nu mai putea.
Vollmar rătăcea pe străzile pustii cu gândurile aiurea. Se vedea slab, fără speranţe şi oricât dorea să-şi alunge din

minte necazul lui, acesta revenea mai insistent tulburându-1 peste măsură. Acum ştia că şarpele cel viclean, diavolul, dorea să îl cearnă ca pe grâu. Dar mai ştia că Tatăl ceresc, plin de dragoste avea alt scop în toate acestea.

\k\\ îngrijeşte de cel sărac" i

în ziua aceea, bărbatul avu de dat două bătălii crâncene. Medicul cel mare, care vedea ceea ce el nu putea să vadă, ştia exact unde trebuie să taie cu bisturiul. Deci, mâna Lui îndemânatică a început să taie în lucrurile la care Vollmar nu voia cu nici un chip să renunţe: mândria şi dorinţa de a fi independent. Rareori un om care a ajuns sus prin propriile eforturi şi merite va striga după ajutor, de aceea Dumnezeu începu să-i modeleze caracterul şi să-şi desăvârşească lucrarea în el. Se retrase în grădină, nu departe de casă, gândind că acolo va putea să mediteze în linişte asupra situaţiei sale actuale. Nişte tufişuri înalte ascundeau o cabană de lemn; Vollmar intră acolo să-şi plângă amarul înaintea lui Dumnezeu. Se prăbuşi în genunchi şi cu mâinile ridicate, în semn de implorare, strigă:

- în Tine, Doamne, îmi pun toată încrederea, se ruga el printre lacrimi. Mă predau fără rezerve în braţele Tale: facă-se voia Ta cu viaţa mea!

Şi a rămas aşa, nemişcat, pentru mult timp; avea mâinile împreunate, ochii îi erau ridicaţi spre cer şi era îngenunchiat.

Rămase o vreme nemişcat, cu privirea tulbure, aţintită spre fereastră, când, auzi o voce clară şi plăcută. Se apropie pentru a se uita afară.

- Hai, curaj! Dumnezeu nu a uitat de noi!

Uimit de cele auzite, cercetă cu privirea întinderea câmpiei. Nu se vedea nimic, dar când privi spre cărarea albă care despărţea grădina de verdele închis al câmpiei, văzu pe drumul ce alerga şerpuind spre oraş doi drumeţi înaintând anevoie: un bătrân obosit, cu chipul tras şi părul alb precum zăpada şi, alături de el, un copilandru cu obrajii roşii şi părul cârlionţat. El sprijinea cu grijă braţul omului mai în vârstă. Erau îmbrăcaţi sărăcăcios şi totuşi, erau îngrijiţi şi curaţi. Când au ajuns în apropierea casei lui Vollmar, băiatul s-a adresat bătrânului cu aceeaşi voce clară, uşor de recunoscut:

- Uite, putem sta aici sub copacul acesta; eşti foarte obosit, bunicule dragă! Haide, odihneşte-te puţin şi nu te da bătut! Acum chiar că oraşul nu e departe. Da, se vede poarta!

S-au aşezat amândoi sub copacul de sub deal, la câţiva paşi de cabana familiei Vollmar. Soarele cobora alene spre asfinţit, scăldând în lumină chipul curat al băiatului. în ochii lui se

citea încordarea şi îngrijorarea pentru starea însoţitorului său. Domnul Vollmar asistă la acest spectacol

inedit, fără să-1 tulbure. Prezenţa lui era neobservată; jaluzelele verzi îi ascundeau discret înfăţişarea.
- Să ştii că pentru mine această călătorie e o adevărată aventură, spuse, după o pauză, bătrânul. Să ştii că sunt îngrijorat, şi nu uita că sunt bătrân şi orb! Mi s-a spus că acest doctor renumit a tratat o mulţime de orbi şi săraci ca mine, fără a le lua bani. Eu sper că lucrurile se vor repeta şi în cazul meu. Dar oare e posibil să mai văd vreodată? Se pare că punga noastră e aproape goală, iar dacă tratamentul va dura mult, cu ce vom trăi? Se împlinesc cincizeci de ani de când am lucrat ca şi muncitor în construcţii în acest oraş şi nu cred să mai cunosc pe cineva; de asemenea, nu cred să mai fie cineva care să mă cunoască. Oamenii de aici erau foarte harnici şi de aceea nu le lipsea nimic, ba puteau chiar să dea şi altora. Cred că aceştia au murit de multă vreme. Fie ca Dumnezeu să se îndure de noi şi să găsim printre cei care locuiesc acum în oraş nişte oameni cărora să le pese de semenii lor, care să ne ofere găzduire într-un colţ din casa lor, să dea ceva de mâncare şi să nu ne ceară prea mult pentru asta.
- Nu-ţi fie teamă bunicule, îi răspunse nepotul. Chiar dacă banii noştri sunt pe ducă, voi cerşi milă de la bogaţii de aici. Nu cred că vor avea o inimă atât de rece ca să te lase să mori de foame sau de necaz. Şi mai mult decât asta nu uita că Dumnezeu controlează totul; tu îmi spui adesea aşa. El va veghea asupra noastră şi ne va scoate în cale câţiva creştini cu inimă largă.
- Să sperăm, spuse bătrânul. Dar parcă nu îmi pot reveni şi nu pot alunga tristeţea din sufletul meu.
- Dar gândeşte-te puţin bunicule! Eu te-am dus de mână tot drumul până aici şi crezi că aş fi atât de crud să te părăsesc acum, lăsându-te să te descurc singur? Vezi, atunci cum poţi să gândeşti că Dumnezeul cel plin de milă te-ar părăsi, cum poţi să îl crezi mai rău ca mine, un copil simplu şi sărac. Este păcat să gândeşti aşa!

- Ai dreptate, scumpul meu Aloysius, a răspuns bătrânul. Dumnezeu, Cel care ne-a condus până aici nu ne va părăsi nici acum. El va veghea în continuare asupra unui bătrân orb ca mine!
Domnul Vollmar ascultă cu inima tulburată întreaga conversaţie. Bărbia îi tremură uşor, dovedind cât de mult îl mişcaseră vorbele acelea simple:
- O, Doamne! a exclamat el. Nu sunt singurul aflat în necaz. Să fii orb, să nu poţi vedea minunatul cer albastru, verdele copacilor, florile sau feţele oamenilor, aceasta este cu adevărat greu! Da, e mult mai greu decât tot ce mi s-a întâmplat mie! Eu văd cu amândoi ochii, aud şi sunt sănătos pe deplin! Şi chiar de mi-aş fi pierdut toată averea, se poate oare compara asta cu pierderea vederii? Cât de bine ştiu aceştia doi să se încurajeze unul pe altul, încrezându-se în Dumnezeu! Oare ar trebui ca eu să mă încred mai puţin în El?
între timp, doamna Vollmar veni însoţită de copii în grădină. Starea soţului ei o afecta şi o îngrijora cu mult mai mult decât pierderile materiale pe care le suferiseră. Când Vollmar plecă, îi spuse că are de rezolvat ceva treburi şi că apoi se vor întâlni la căsuţa din grădină. După ceasuri de nelinişte, femeia se îndrepta acum spre cabana de vacanţă. Nu dorea să-şi lase soţul prea mult timp singur pentru că ştia că nenorocirile abătute asupra lui în singurătate, vor căpăta în mintea lui dimensiuni nesfârşite, iar ea dorea cu orice chip să-1 înveselească şi să-1 încurajeze. înainte de-a ajunge la cabană, se opri cu copiii în faţa tufelor de coacăze, îndrumându-i să umple coşuleţul pe care Fanny îl legăna pe braţ. Apoi, porni spre căsuţa unde spera să-şi vadă soţul.
- Spune-mi cum te simţi, preaiubitul meu Frederic, ce mai faci - a întrebat ea.
- Am fost mângâiat într-un mod deosebit, a răspuns el foarte încet şi cerându-i totodată şi ei să

vorbească pe un ton scăzut. Dumnezeu a trimis un copilandru să mă înveţe să mă

încred în puterea Lui de a purta de grijă. Te rog mai încet! Uită-te puţin pe geam!
A condus-o la fereastră şi i-a povestit, vorbind încetişor pentru a nu fi observaţi, tot ce a auzit de la cei doi. în tot acest timp bătrânul şi nepoţelul lui discutau cum ar putea găsi un loc unde să stea în oraşul acesta mare, şi, cum ar putea, cu banii lor puţini, să treacă peste această perioadă, fără a fi nevoiţi să cerşească. Ceea ce discutau cei doi a străpuns inima sensibilă a doamnei Vollmar:
- Preaiubitul meu Frederic, ce zici, nu este bine să îi luăm pe aceşti oameni în casa noastră?
- Ce? Acum? în situaţia noastră? Toţi ne vor privi curios. Aproape că suntem noi înşine în pericolul de-a ajunge la fel de săraci ca aceştia doi!
- Oh, eşti prea disperat, i-a răspuns soţia lui. Eu încă mai sper. Şi chiar dacă a trebuit să pierdem cea mai mare parte a averii noastre, tot vom avea suficient pentru a da de mâncare unui bătrân orb şi unui copil sărman. Nu va fi prea mare cheltuială pentru noi. Le putem da o cameră din casa noastră spaţioasă în care să locuiască fără să ne coste ceva; nu se va observa ce vom cheltui cu ei deoarece, ştii tu, nu de puţine ori am pus masa pentru mai mult de douăzeci de oameni. Eu spun să-i luăm la noi. Domnul nostru ne sfătuieşte aşa: „Fiţi plin de milă şi veţi găsi milă!"
- Ai dreptate! Deşi eşti femeie, eşti mai curajoasă ca mine. Bine, le vom asigura masa şi cazarea, iar bătrânului îi vom aranja o consultaţie la oftalmolog, care, oricum, este medicul nostru de familie.
Bătrânul se ridică, ţinându-se de braţul fraged al copilului. Apoi, porniră agale, cu paşi înceţi, pentru a-şi continua drumul. Atunci, doamna Vollmar se grăbi să-i strige pe copii:
- Vino cu mine Max!
Cei doi au lăsat totul şi au urmat-o cu supunere printre tufişurile înalte ale grădinii.

- Vedeţi, le explica ea, acolo, pe cărare, se află un bătrân orb şi un băiat care îl conduce. Rugaţi-i să vină la noi în grădină pentru că vrem să vorbim cu ei!
Copiii au pornit chiuind spre cei doi, nerăbdători să transmită mesajul ce le fusese încredinţat. Când cei doi, însoţiţi de copii, au ajuns în dreptul porţii, domnul Vollmar şi soţia sa, o femeie plină de compasiune pentru cei neînsemnaţi în ochii lumii, s-au grăbit să le iasă în întâmpinare. Ei au arătat înţelegere faţă de bătrân şi l-au lăudat pe băiat pentru curajul de a avea grijă de bunicul lui. De asemenea, le-au împărtăşit hotărârea lor de a-şi asuma nevoile materiale ale celor doi drumeţi până la sfârşitul tratamentului. Bătrânul nu mai putea să vorbească de emoţie şi de bucurie. I se părea că norocul a căzut din cer, că totul era, cu adevărat, o minune:
- Vezi bunicule, a spus nepoţelul, Dumnezeu nu îi părăseşte niciodată pe cei ce sunt ai Lui!
Musafirii s-au aşezat pe o bancă din grădină şi bătrânul a început să îşi spună povestea, la cererea familiei care s-a oferit să-i găzduiască. Se numea Christian Selb, era zidar de meserie şi locuia împreună cu fiul său într-un sat, la o depărtare bunicică de oraş. Şapte ani trecuseră de când orbise şi în tot acest timp a fost îngrijit de fiul şi de nora sa, despre care el avea de spus doar cuvinte de laudă, ca şi despre nepoţi, dintre care Aloysius era cel mai mare. Familia Vollmar le-a oferit o cameră bună şi îngrijită în care să locuiască. Doamna Vollmar se ocupa ea însăşi de pregătirea mesei pentru ei. în ziua următoare, un doctor oftalmolog veni să-1 consulte pe bătrân. Acesta constată că nu era vorba decât de o cataractă uşoară şi că existau şanse reale de vindecare.
- Trebuie să îl lăsăm pe sărmanul om să se odihnească trei zile după această călătorie şi apoi îl voi opera, cu ajutorul lui Dumnezeu.

- Slavă Domnului! a izbucnit Aloysius. Mă voi ruga ca Dumnezeu să supravegheze deciziile şi mâna doctorului atunci când va fi operaţia.
- Fă aşa copilul meu drag, a replicat medicul, şi, cu siguranţă operaţia va avea succes.
în dimineaţa celei de a treia zi, medicul a venit pentru a-şi face treaba. Bătrânul a fost aşezat pe un scaun, doctorul şi-a pregătit ustensilele, iar micul Aloysius a îngenunchiat puţin mai încolo, ridicându-şi mâinile tremurânde de îngrijorare şi, cu inima bătându-i tare, aproape fără să mai respire, privea ţintă la doctor. Mai încolo se afla toată familia Vollmar. Nimeni altcineva nu a avut permisiunea de a asista la operaţie, deşi toţi ar fi fost bucuroşi să poată face aceasta. Era atâta linişte că puteai să auzi şi căderea unui ac. Sigur pe mâna lui, medicul a făcut tot ce trebuia să facă, şi în scurt timp bătrânul a strigat:
- Văd! Văd! Scumpul meu nepot îţi pot vedea faţa! Te rog, haide să-I mulţumim împreună Domnului, dar şi domnului doctor care are o inimă mare!
Băiatul a sărutat mâna oftalmologului de multe ori, ia apoi a început să sară în sus de bucurie.
- Doamne, fi slăvit! a strigat el. Ce fericire va fi când tata, mama, fraţii şi surorile mele vor afla că bunicul vede din nou!
Bătrânul şi-a împreunat iar mâinile şi s-a rugat încetişor. Familia Vollmar i s-a alăturat, iar copiii ţopăiau de bucurie, felicitându-1 pe bătrân şi pe medic.
- Acum, spuse doctorul, trebuie să pun un bandaj pe ochi pentru că nu este obişnuit cu lumina.
El a promis să vină să îşi vadă pacientul zi de zi şi a dat instrucţiuni în privinţa unei alimentaţii cumpătate. Când s-a pregătit să plece, el a fost condus de Vollmar şi soţia lui, în timp ce copiii strigau într-una:
- Vede! Vede!

în toată casa erau doar strigăte de bucurie de parcă era sărbătoare.
Bătrânul, cu ochii încă bandajaţi, îngenunche pentru a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru marea Lui îndurare. Alături de el, cu mâinile împreunate, se ruga în şoaptă nepoţelul. Statură aşa multă vreme, până când tăcerea se aşternu peste încăpere.

CAPITOLUL III **O PICTURĂ ORIGINALĂ**

OTUL este bine, spuse medicul în timp ce îl consulta pe bătrân, la trei zile după operaţie. Dar camera aceasta este mult prea luminată, iar ochii lui trebuie să se obişnuiască treptat cu lumina. îmi amintesc, domnule Vollmar, că aveţi la parterul casei, o cameră care dă în grădină. Este zugrăvită în verde; gazonul din grădină umbrit de frunzişul des îi va face bine. Mai mult, şi pe pereţi sunt pictate frunze verzi. Nu aţi vrea să-i permiteţi acestui bătrân onorabil, pentru care aţi făcut deja atât de mult, să petreacă acolo câteva ore în fiecare zi?
- Cu deosebită plăcere, veni răspunsul. Poate să stea acolo cât voieşte. Este un loc plăcut şi răcoros unde te poţi ascunde de căldura soarelui şi unde lumina pătrunde doar prin uşile de sticlă, fiind astfel mai slabă şi destul de agreabilă.

- Uşi de sticlă?! strigă Aloysius, căscând ochii mari; era un sărman copil crescut la ţară, obişnuit cu lucrurile simple şi cu necazurile. Ce ciudat! Nu am crezut că există aşa ceva. Aş vrea să le văd!
- Tăticule, pot să i le arăt? a întrebat micuţul Max. El trebuie să ştie unde se află pentru a-1 putea conduce pe bunicul lui acolo în fiecare zi.
- Bine, mergeţi împreună, spuse domnul Vollmar, 'âmbind cu îngăduinţă.
Cei doi băieţi au luat-o la fugă râzând şi întrecându-se ghiduşii. Fanny nu se putu ţine de ei, aşa că preferă să vină

îngur. Camera era spaţioasă, mobilată simplu, dar cu gust. Pereţii înalţi, de un verde pal, erau aproape goi; singurul lucru ce-i împodobea, atrăgând atenţia oricărui vizitator, era o pictură valoroasă ce reprezenta scena de pe dealul Golgota -trei cruci care abia se mai zăreau din pricina întunericului ce învăluise întreaga zare. Tabloul nu era de dimensiuni foarte mari însă era o adevărată revelaţie a talentului, a artei, iar rama ce încadra peisajul dramatic era cu totul deosebită.
Cum dădu cu ochii de ea, Aloysius rămase o clipă mut de uimire şi, apoi, împreunându-şi mâinile, strigă mirat peste măsură:
- Oh! Ce frumos, nemaipomenit! Cu adevărat un tablou pictat cu măiestrie! Şi noi avem acasă unul, dar niciodată nu mi-am dat seama cât este de minunat. Peisajul pare atât de real şi mă face să mă gândesc la ceea ce a suferit Domnul Isus pentru noi. Oh, ce mult a răbdat pentru că ne-a iubit!
- Mama ne povestea adesea, interveni Fanny, despre jertfa Lui salvatoare, cântându-ne următoarele versuri:
Pe crucea din dealul iubirii, Pe culmea lipsită de flori, Se stinge făclia iubirii Privind spre albastrele zări
Te plânge izvorul din vale
Si raza de soare-n amurg,
Se scutură florile-n cale,
Şi stelele-n noapte se ascund.
Iar ochii ce-au plâns în grădină
Se-ndreaptă spre cer rugători,
Spre cel ce durerile-alină
Se roagă al meu Salvator.
Părinte-al iubirii sublime, Tu iartă cumplitul păcat, Al meu Duh se-ndreaptă spre Tine, O, iartă-i, căci nu ştiu ce fac.

Altădată, când gândurile puseseră stăpânire pe ea, am auzit-o murmurând:
- Vai! Dacă Isus a suferit atât de mult, dacă a purtat coroana de spini doar de dragul nostru, oare cum ne aşteptăm noi să mergem spre cer fără să trecem prin încercări şi calea într-acolo să fie presărată doar cu flori?
- Este o pictură splendidă, a intervenit Max. Anul trecut, un englez ce trebuia să îşi achite obligaţiile faţă de tata a oferit o sută de lire pentru ea. Pe atunci, tabloul se afla în birou. Se pusese praful peste el. La cină, tata i-a povestit mamei despre oferta clientului său. Contabilul de atunci al tatei se grăbi să intervină, înainte ca mama să-şi spună părerea:
- Eu aş da tabloul acesta fără nici o urmă de regret. E o valoare care stă blocată şi de care nici nu vă puteţi folosi.
Atunci mama s-a ridicat în picioare şi s-a împotrivit cu dârjenie:
- O, nu! Nu poţi spune asta! O pictură ca aceasta, atât de frumoasă, care impresionează pe toţi, nu poţi spune că e inutil să ai aşa ceva. Omul nu trăieşte numai cu pâine şi nici datorită avuţiilor ce la are.
- Am admirat şi am contemplat de multe ori această pictură, continuă tata, dar, doar acest

englez venerabil mi-a deschis ochii să-i văd adevărata valoare; e o operă de artă.
După aceea, tata a curăţat-o de praf, apoi a mers la cel mai renumit pictor din oraş, care a refăcut-o, încât acum arată nemaipomenit; în cele din urmă, a aşezat-o în această ramă aurie. Cu greu am mai putut-o recunoaşte pentru că arăta fermecător. Toată familia era acum încântată de pictură.
Micuţul Max, împreună cu Fanny, l-au condus apoi pe Aloysius în grădină. Acolo i-au arătat fântâna din piatră, străjuită de sculpturile mărunte. Băiatul se amuza copios pentru că nu-i mai fusese dat să vadă o asemenea minunăţie până atunci. De uimire şi încântare, nu-şi mai putea desprinde ochii de pe ea.

între timp, domnul Vollmar îl conduse pe bătrân la parter, într-o încăpere slab luminată. Cu permisiunea doctorului, îi desfăcu grijuliu bandajul de la ochi. Primul obiect asupra căruia îşi opri bătrânul privirea, fu pictura aceea minunată:
- O! exclamă bătrânul plin de uimire, ce este asta? Cât de cunoscută îmi este această pictură. Am văzut-o cu patruzeci de ani în urmă, la lumina unei palide lumânări, dar mi-a rămas mai vie în minte decât orice altă amintire. De multe îmi apare în minte peisajul acesta dureros a cărui scenă m-a urmărit de multe ori în vise. Clipa în care l-am văzut a fost una plină de emoţii - şi astăzi, gândindu-mă mai bine, sunt la fel de tulburat ca şi atunci.
- Mă uimeşti, răspunse Vollmar. Nu înţeleg. De ce te-a impresionat aşa de mult această pictură şi ce ai văzut aşa deosebit în ea?
- Spuneţi-mi, vă rog, dacă aveţi de mult timp această pictură; sau casa o aveţi de mai mult timp ca ea? Pe care aţi cumpărat-o mai întâi?
- Pe amândouă le-am moştenit de la bunicul meu. Dar de ce îmi pui toate aceste întrebări, bătrânul meu prieten?
- Trebuie să vă mai întreb ceva înainte de a răspunde. Spuneţi-mi, bunicul dumneavoastră a murit aici în casă, sau a trebuit să fugă în timpul războiului, fără a se întoarce vreodată?
- Bunicul meu, răspunse Vollmar, a murit departe de casă, într-un pământ străin. Dar să ştii că sunt uimit că îmi pui aceste întrebări.
- Bunica dumneavoastră era încă în viaţă când a murit el? a întrebat din nou bătrânul.
- Nu, dar de ce totuşi îmi pui aceste întrebări?
- Dar tatăl dumneavoastră a fost prezent lângă patul lui, în ultimele clipe de viaţă? Nu v-a spus niciodată că tatăl lui i-a încredinţat un secret înainte de moarte?

- Mă pui în încurcătură, replică comerciantul. Bunicul meu a murit datorită unei febre îngrozitoare, care 1-a lăsat fără conştiinţă. Tatăl meu era pe atunci doar un copilandru; când a ajuns în locul unde era părintele lui, acesta murise deja.
- Nu-i aşa că bunicul dumneavoastră a lăsat o avere întreagă în urma lui? Tatăl dumneavoastră a fost bogat?
- Când s-a întors în oraşul lui natal, tatăl meu era un om sărac; cu mult efort a reuşit să îşi pună din nou pe picioare afacerea, după acel război groaznic care i-a ruinat moştenirea.
Bătrânul îl cercetă atent cu privirea pe domnul Vollmar, care păru stânjenit, după o vreme. Christian Selb spuse:
- Semănaţi perfect cu bunicul dumneavoastră. Da, de multe ori se întâmplă ca nepotul să aibă mai multe trăsături comune cu bunicul decât fiul bătrânului însuşi. în timpul despre care vă vorbesc, el era cam de vârsta dumneavoastră; când mă uit la dumneavoastră mi se pare că am aceeaşi persoană în faţă. Ascultaţi-mi vă rog istorisirea, poate vă va fi de folos şi astfel vă pot face şi eu un serviciu: cu puţin timp înainte ca oraşul să fie asediat şi prădat, m-am angajat aici ca zidar. într-una din nopţi, un funcţionar bătrân a venit la şeful meu şi i-a cerut acestuia să meargă cu el pentru a-1 ajuta pe şeful lui să îşi ascundă cele mai valoroase lucruri din calea

invadatorilor. Şeful meu era bolnav şi nu a putut merge, aşa că m-a trimis pe mine ca înlocuitor, garantând pentru onestitatea mea cu însăşi viaţa şi averea sa. Ca atare, l-am urmat pe bătrânul servitor. A fost o noapte îngrozitoare, cu ploaie şi furtună. Fără a mi se spune numele casei sau al proprietarului, am fost condus printr-un hol mare, într-un birou. Bunicul dumneavoastră - şi nu mă îndoiesc deloc că el era - părea puţin surprins că şeful meu a trimis un tinerel ca mine. A ascultat în tăcere spusele servitorului său, apoi a ordonat ca să mai fie pregătite două lumânări pe lângă lampa care era pe birou; deasupra biroului era agăţat acest tablou. Bunicul dumneavoastră m-a pus să promit solemn că nu voi

i. ulga nimic vreodată, vreunui muritor, din ceea ce mi se va ucredinţa, făcând excepţie moştenitorul de drept.
Apoi, m-a condus printr-o serie de pivniţe, cu boltă, bine întreţinute. Servitorul lui credincios ne-a urmat tot timpul. Am pătruns în subsol printr-un şir de scări şi în continuare am trecut printr-un pasaj destul de îngust din care am ieşit în nişte caverne săpate în stâncă; acolo se aflau numeroase vase. Funcţionarul a deschis atunci o altă uşă care era bine încuiată şi am intrat într-o pivniţă mică, construită din pietre mari şi pătrate: aici a ascuns bunurile lui cele mai de preţ. Butoaiele au fost mutate toate în şir, iar două lăzi, una mai mare şi alta mai mică, au fost aşezate de-a lungul peretelui. Alături au fost puse tacâmuri de argint.
Negustorul a întins mâna spre o piatră pătrată din perete, care nu se deosebea de celelalte, situată la înălţime de un picior faţă de pământ.
- Această piatră, spuse el, duce spre o ascunzătoare secretă unde vreau să pun toate valorile mele. Piatra are grosimea doar de o palmă şi nu se dă la o parte foarte uşor; poate că într-o zi va fi nevoie să ajungi la ascunzătoare, aşa că trebuie să ştii cum se ajunge la ea. Toate uneltele necesare erau pregătite şi chiar o găleată de mortar era la îndemână. Cu o zi în urmă, acest domn onorabil a plătit doi zidari care au reparat peretele din curte. Slujitorul lui credincios s-a îngrijit să ia atât mortar cât să le ajungă pentru operaţiunea secretă din ziua următoare. Am reuşit să scot piatra cu pricina fără să mă lovesc; totuşi, a fost nevoie de puţină îndemânare. Am pătruns, târându-mă, prin deschizătura făcută şi am ajuns într-o pivniţă destul de spaţioasă. Servitorul şi stăpânul său, fiind ajutaţi din interior de mine, au împins înăuntru lada cea mare, care era de stejar, apoi pe cea mică, care era de fier -erau foarte grele. Am depozitat şi tacâmurile şi am ieşit din ascunzătoare, aşezând piatra la loc; am prins-o atât de bine cu mortar încât nimeni nu îşi putea da seama că acolo se afla o

ascunzătoare. Acel domn mi-a pus în mâini o monedă de aur, şi-a pus degetul pe buze, şi a zis:
- Să nu uiţi de jurământul pe care l-ai făcut!
I-am mulţumit şi, plin de bucurie, l-am asigurat din nou că îmi voi ţine cuvântul ce mi-a ieşit de pe buze.
La scurt timp duşmanii au înconjurat oraşul şi astfel s-a încetat a se mai construi; mecanicii care nu locuiau în oraş au fost concediaţi. Eu am mers încotro am văzut cu ochii şi în cele din urmă m-am căsătorit cu fiica unui maistru -constructor care locuia la vreo cincizeci de mile de aici. Nu m-am mai întors în oraş de atunci şi chiar este mult timp de când nu m-am mai gândit la comoara îngropată. De fapt, în timpul războiului am participat la multe operaţiuni de genul acesta; mi-am adus aminte de această veche întâmplare doar la vederea picturii ce zugrăveşte felul în care a suferit Domnul pe Golgota.
- Dragă domnule Vollmar, spuse drept încheiere bătrânul, cred că aici este mâna lui Dumnezeu şi El ne-a adus aici. El v-a mişcat inima să vă îngrijiţi de un bătrân orb şi sărman, care este, pe deasupra, şi străin. El mi-a deschis ochii să văd această pictură minunată şi astfel să vă dezvălui povestea comorii ascunse - Dumnezeu vă răsplăteşte astfel bunăvoinţa. Aceeaşi pictură încântătoare, care a umplut de admiraţie inima dumneavoastră, cât şi a celor dragi, de

câte ori aţi privit-o, este acum pe punctul de a vă aduce o binecuvântare pământească, prin îndurarea Cerului.

CAPITOLUL IV

COMOARA

OMNUL Vollmar ascultă înmărmurit istorisirea bătrânului. îl privi un moment pe musafir, apoi fixându-şi ochii luminoşi asupra ferestrei,
spuse:

- Se poate să fie adevărat, prietene. întotdeauna ne-am gândit că bunicul şi-a ascuns undeva averea. El a prevăzut la timp faptul că războiul va determina ruinarea comerţului -dovada acestui lucru o ştiu bine; bunicul şi-a restrâns foarte mult afacerile. Se părea că şi-a transferat undeva averea sau pur şi simplu a îngropat-o în pământ, împreună cu bunurile cele mai valoroase. Dar nici eu, nici tatăl meu nu i-am dat de urmă niciodată. Oricum, descrierea pe care ai facut-o - scările de piatră, pasajele subterane şi pivniţele - corespunde realităţii şi sunt ferm convins că bunicul meu şi-a ascuns comorile în spatele acelei pietre. Dar mă îndoiesc că le vom mai găsi acolo. Duşmanii care ne-au jefuit oraşul şi au devastat toate pivniţele şi beciurile, ba chiar şi mormintele, s-au dovedit foarte abili în a descoperi comorile ascunse; cred că nici acestea nu au scăpat. De asemenea, este posibil ca bunicul meu să fi încredinţat secretul câtorva prieteni care să-1 fi înşelat şi să-şi fi însuşit cele ascunse. Oricum, merită să încercăm şi cred că trebuie să verificăm locul cât mai repede posibil.
- Putem să facem lucrul acesta chiar acum, răspunse plin de entuziasm bătrânul, dornic totodată să-şi ajute în

vreun fel binefăcătorul. Conduceţi-mă acolo imediat. Aş cunoaşte dintr-o simplă privire dacă piatra a fost scoasă sau nu şi astfel vom şti ce s-a întâmplat cu comoara.
- Nu! răspunse cu fermitate Vollmar. Nu cred că e bine pentru ochii tăi.
- O, nu prea cred că lumina slabă din beciuri mă va orbi şi de aceea nu văd nimic rău în această călătorie.
- Bine, atunci haide să mergem! Trebuia să-mi fi dorit, în orice caz, ca un zidar cu experienţă ca dumneata să vadă măcar una din aceste pivniţe care au susţinut casa în timpul cutremurului - oamenii mei m-au avertizat de câteva ori asupra pericolului care mă paşte. Putem să facem din asta motivul pentru care dorim să vedem subsolul, iar motivul real îl vom ţine încă secret.

Porniră încet într-acolo, braţ la braţ. Coborâră cu grijă treptele înalte, de piatră. Ajunseseră în cele din urmă în pivniţa cea mai adâncă a subsolului. în faţa ei, bătrânul se opri şi spuse cu glasul tremurat de încântare:
- Da, asta este, recunosc această deschizătură rotundă care dă în afară, cu gratii de fier. Atunci a trebuit să o căptuşim cu multe cârpe, destul de groase, pentru ca lumina să nu fie văzută din exterior şi astfel să fim observaţi. Piatra despre care vă spuneam şi pe care mi-o reamintesc atât de bine este chiar vizavi de acest gemuleţ.

Vollmar se grăbi să îndepărteze două dintre butoaiele de lângă zid. Omul mai în vârstă trecu de ele cu greutate. Se opri apoi şi cercetă cu atenţie peretele cenuşiu. Chipul i se lumină de bucurie.
- Victorie! strigă el cu putere. Piatra nu a fost nici măcar atinsă. A rămas nemişcată, exact cum am aşezat-o eu acum patruzeci de ani. Comoara se află cu siguranţă în acelaşi loc. Slavă şi mulţumire Domnului!
- Da, slavă Domnului! întări Vollmar spusele bătrânului, dar glasul îi era gâtuit de

emoţie. El ştie că inima mea nu este legată de aur şi de bogăţii, dar în situaţia în care

mă aflu această descoperire este de un real folos şi a venit la vremea potrivită, ca o binecuvântare de la Domnul. Toate butoaiele astea vor fi scoase astăzi afară şi, de asemenea, voi avea grijă ca să fie aduse răngi şi toate uneltele necesare. Slujitorul meu, Paul, ne va da o mână de ajutor; deşi este încă tânăr, cum erai şi dumneata în vremurile despre care mi-ai povestit, este cinstit şi credincios ca şi dumneata. Haide să ne întoarcem acum; diseară ne vom duce la capăt treaba, care, deocamdată, trebuie să rămână un secret.
începu să se întunece. Nori subţiri acoperiseră cerul; copacii păreau nişte braţe ridicate, implorând milă. Becurile oraşului se aprindeau pe rând. La acest moment al serii, un grup de oameni tăcuţi coborau treptele pivniţelor din subsolul casei: Vollmar, însoţit de soţia sa, de bătrânul zidar, precum şi de Paul, servitorul. Vollmar acoperise deja ferestruica de vis-a-vis de ascunzătoare cu un covor; de asemenea butoaiele au fost duse de acolo, iar uneltele necesare fură pregătite. Bătrânul îşi freca plin de nerăbdare mâinile, dornic să se apuce de treabă, dar Vollmar îi taie avântul:
- Dumneata trebuie să te cruţi; voi încerca să fac eu munca asta, deşi nu am experienţa necesară şi iţi voi cere ajutorul când va fi nevoie.
Paul se mişca repede şi astfel a uşurat munca stăpânului său; piatra a fost scoasă în întregime şi îndepărtată. Paul a pătruns înăuntru având o lumânare subţire şi prima dată a văzut colecţia de tacâmuri, deja mucegăite şi verzui. A scos afară piesă cu piesă, lămpi din argint masiv, cupe, pahare, farfurii, solniţe, linguri şi furculiţe. Doamna Vollmar le-a luat cu mâinile tremurânde şi se mira de formele lor demodate. Apoi Paul a scos afară lada de fier, de care s-a ocupat domnul Vollmar. în cele din urmă a venit şi rândul lăzii celei mari, de stejar, care era atât de grea, încât a fost nevoie de o rangă pentru a o împinge prin gura pasajului. Vollmar nu reuşi să o scoată singur afară, aşa că, bătrânul, care avea destulă vlagă pentru vârsta sa, se grăbi să-i ajute, în

vreme ce şi Paul împingea cu putere din spate. Au căutat însă în zadar cheia - aceasta nu era de găsit. Atunci s-au văzut nevoiţi să forţeze lăzile cu o rangă. Când au deschis lada de stejar, au găsit acolo tacâmuri mult mai preţioase decât celelalte, lucrate mult mai frumos, poleite cu aur. Dedesubt se aflau nişte genţi de piele, cu cifru, şi judecând după greutatea lor, pline cu aur. Domnul Vollmar a deschis una dintre ele: nu era altceva decât monede vechi de aur, foarte frumoase şi strălucitoare ca şi atunci când au fost bătute. Mai jos în ladă au găsit pungi pline de dolari, care, din cauza vechimii s-au înverzit. Lada cea mică conţinea, în cutii de diferite forme şi mărimi, tot felul de bijuterii scumpe, în special giuvaere de aur pentru femei, împodobite din abundenţă cu diamante. Doamna Vollmar era mai încântată de acestea decât de monedele de aur şi de argint. La fundul lăzii celei mici se aflau două cutii de plumb, cimentate bine pentru a nu permite umezelii să pătrundă.
- Ele vor aduce multă lumină, a spus Vollmar. Probabil nu conţin nimic altceva decât documente de familie, care, fără îndoială, sunt de mare importanţă pentru mine.
Paul fu însărcinat să care pe rând pungile cu bani în cabinetul zugrăvit în albastru al domnului Vollmar, pentru a mai uşura lăzile. El îşi sfârşi repede treaba pentru că era un servitor deosebit de harnic şi credincios, şi apoi se întoarse la stăpânul său, care îi spuse:
- Acum trebuie să mă ajuţi să duc lada cea grea; iar tu, Teresa, i s-a adresat soţiei, vei putea să duci, împreună cu bătrânul nostru prieten, caseta cea mică cu bijuterii, pe care tu le preţuieşti atât de mult. Pentru moment vom lăsa restul tacâmurilor aici, dar vom închide bine pivniţa.
După ce au aşezat piatra la loc, pentru a nu da nimic de bănuit, au mers în cabinetul domnului Vollmar. Bătrânul zidar nu se mai simţise de mult timp atât de folositor şi adormise cu zâmbetul întipărit în colţul gurii. Paul, la rândul lui, se declară mulţumit că putu să-şi ajute în

vreun fel

stăpânul care de ceva vreme părea din ce în ce mai trist. Domnul Vollmar le-a promis celor doi o recompensă frumoasă pentru tot interesul pe care şi l-au arătat în a-i oferi ajutorul. în noaptea aceea, comerciantul şi soţia lui nu putură închide ochii, ci doar stăteau şi se minunau de cele întâmplate. Când lumina dimineţii începu să pătrundă încet prin ferestre, cei doi adormiră cuprinşi de pace şi linişte sufletească.

Doamna Vollmar a examinat cu atenţie giuvaerele şi a curăţat diamantele cu o bucată de piele de căprioară.

- Uite Frederic, spuse ea, ce strălucitoare sunt aceste diamante! A trecut atât de mult timp şi ele sunt încă atât de sclipitoare! Sunt foarte încântată să le am. Mă gândesc totuşi la modelele demodate de pe tacâmuri - ele îmi aduc aminte de faptul că viaţa este aşa de trecătoare şi îmi produc melancolie. Cred că bunica ta a purtat aceste bijuterii în zilele de altădată! Dar, oare ce se află aici, împachetat în hârtie

cerată şi sigilat atât de bine? Uite, această pictură mică o reprezintă pe bunica ta, Barbara Vollmar, şi este lucrată în aur şi cristal. A fost pictată atunci când ea era mireasă, după cum

scrie pe spate. La acea vreme avea vreo optsprezece ani. Era încântătoare, plină de farmec ca o copilă - nu pare atât de gravă ca în tabloul din salon, unde arată ca o adevărată matroană. Dar acesta cine-i? Aha, este bunicul tău, Lucas Vollmar. Era pe atunci în floarea vârstei; ce ochii sclipitori şi plini de viaţă avea. Şi ce obraji îmbujoraţi! Şi ce bucle îi împodobeau capul! Buclele astea sunt mai drăguţe decât vechea perucă franţuzească pe care o are în tabloul cel mare.

- Ce bine că sufletul nostru trăieşte mai mult decât trupul, care se ofileşte ca florile de pe câmp! a venit răspunsul soţului ei. Sufletul nostru nu există doar pentru o vreme ca aurul şi diamantele - ele se vor topi în foc, la sfârşitul lumii; el va trăi veşnic. A Lui să fie cinstea, slava, gloria şi mulţumirea în veci de veci!

CAPITOLUL V

DOCUMENTE FAMILIALE DE MARE IMPORTANŢĂ

N timp ce soţia lui era ocupată cu bijuteriile, Vollmar şi-a îndreptat atenţia spre documentele, învechite de vreme, care se aflau în cutii. Multe din ele erau vechi şi cu greu reuşea să descifreze scrisul. Aceste documente de familie reprezentau foarte mult pentru Vollmar; verificându-le, nepotul realiză că bunicul său coresponda cu cei mai de seamă oameni ai

timpului său.
- Acest document este cel mai important dintre toate, îi spuse el soţiei sale după ce îl desfăcu. El conţine un bilanţ al averii bunicului şi este scris în întregime de mâna lui, având inscripţia „ultima mea dorinţă şi testamentul'*. Haide să vedem ce este scris aici.
Se aşeză mai confortabil în fotoliu şi începu să citească plin de interes documentul dinaintea lui:
„în numele Sfintei Treimi:
Eu, Lucas Vollmar, cetăţean, comerciant şi membru al marelui consiliu, declar solemn că: întrucât, în aceste vremuri nesigure, oraşul nostru este în pericol de a cădea în orice zi în mâinile duşmanilor, de a fi jefuit, ars sau pur şi simplu şters de pa faţa pământului, am socotit că este bine să ascund toate posesiunile mele cele mai valoroase, bani şi obiecte, într-o pivniţă de sub casa mea, ferite de incendii şi obuzele inamicului.
în acelaşi timp, şi viaţa mea este în pericol aici, pentru că duşmanii sunt foarte porniţi împotriva mea; cum se aude,

nu mai este un secret că ei au jurat să mă ucidă pentru că am crezut că este datoria mea, înaintea lui Dumnezeu şi a naţiunii, să sprijin cauza cea dreaptă, aprovizionând forţele de apărare ale oraşului cu oameni, muniţie şi echipament necesar, din rezervele mele. Pe de altă parte, ba chiar în oraş, unii încearcă să preia puterea şi nu vor mai tolera mult prezenţa mea. Ca urmare, consider că trebuie să părăsesc oraşul drag în care m-am născut şi să iau calea exilului.
Şi, mai mult, este foarte probabil că nu voi supravieţui acestui război înspăimântător, de le începerea căruia au trecut deja doisprezece ani, şi că fiul meu Hugh, care mă va însoţi în exil şi care este încă un copil plăpând, nu se va putea reîntoarce în oraş până la sfârşitul războiului şi restabilirea păcii, ceea ce poate însemna mulţi ani de acum încolo. Având în vedere toate acestea şi faptul că această casă părăsită va cădea în mâinile unor străini, cred că este bine să ascund prezentul testament, semnat şi sigilat, împreună cu aurul şi bunurile pe care le las moştenire fiului meu, în această pivniţă, pentru ca, atunci când va fi posibil să se întoarcă, să își poată ridica moştenirea şi să poată susţine aceasta cu mijloace legale.
Reflectând mai profund că mi se poate întâmpla orice în acest timp, şi că Dumnezeu, în planul Său nepătruns şi neînţeles de noi, mă poate chema acasă, în ceruri, atâta timp cât Hugh este încă minor şi nu este înţelept ca să încredinţez unui copil secretul comorii ascunse - nu există altă rudă sau altă persoană căreia să-i pot încredinţa acest secret şi nu cred că voi găsi pe cineva acolo unde voi merge, căci aşa cum stau lucrurile azi, un prieten îţi poate deveni oricând duşman; doar Nicholas, slujitorul meu cel mai bătrân, ştie acest secret, dar el va rămâne să aibă grijă de casă şi este posibil să moară între timp. Astfel, e posibil ca fiul meu, scumpul meu fiu, să moară pe pământ străin, în mizerie şi sărăcie, în ciuda faptului că deţine o avere importantă. Se poate ca această moştenire să cadă în mâinile unor străini care vor fi aflat despre ea, şi de

aceea, doresc să declar solemn prin acest testament, ca întreaga avere să fie împărţită în trei părţi egale, astfel încât o parte să revină celui ce va găsi comoara, una spitalului din oraş şi cealaltă bisericii şi şcolilor de aici. De asemenea, îl rog pe posibilul descoperitor al averii mele să nu-şi înăbuşe conştiinţa, să nu uite de sufletul lui, de fericirea şi speranţele pe care le are şi să nu ascundă şi să nu reţină tot ce va găsi ci, în schimb, să declare magistraţilor întreg adevărul, amintindu-şi că la judecata finală toţi vom da socoteală de faptele nedrepte pe care le-am făcut, până în cel mai mic detaliu şi fiind conştient că păstrarea întregii comori cu scopul de a o folosi doar pentru el, va atrage remuşcări în viaţa aceasta şi o pedeapsă înspăimântătoare în cealaltă. Le rămâne magistraţilor, primarilor şi consilierilor din oraş

sarcina de a evalua valoarea averii, de care vor avea cunoştinţă şi de a pune în aplicare testamentul meu, conform celor scrise mai sus.
Totuşi, eu am credinţa că Dumnezeu va continua să îşi reverse binecuvântările Sale mari peste urmaşii mei, peste nepoţi şi peste strănepoţi, aşa cum le-a revărsat peste mine şi de aceea le adresez câteva sfaturi părinteşti, care pot fi în folosul lor:
Dragul meu fiu, Hugh, şi scumpii mei nepoţi, nu lăsaţi ca această moştenire să se întoarcă din binecuvântare în blestem, ca în cazul bogatului cel lacom din Biblie; nu fiţi leneşi, nu cheltuiţi fără măsură, nu aruncaţi averea pe lucruri scumpe şi nefolositoare. Dimpotrivă, fiţi harnici, cumpătaţi şi chibzuiţi, faceţi bine şi fiţi binevoitori cu cei săraci. Nu uitaţi că Dumnezeu v-a dat responsabilitatea de a fi administratori ai bogăţiilor pe care vi le-a încredinţat, căci veţi sta înaintea scaunului Său de judecată ca să daţi socoteală pentru modul în care aţi folosit ceea ce aţi avut pe pământ pentru binele oamenilor, pentru a-i ajuta pe cei săraci şi în folosul comunităţii. Faceţi astfel încât aceste binecuvântări trecătoare să devină o sursă de fericire veşnică.

Fiul meu, ascultă sfatul tatălui tău care te iubeşte şi întipăreşte aceste lucruri şi în mintea copiilor tăi cu care te va binecuvânta Domnul. îţi las binecuvântarea mea! Şi voi, nepoţii mei, ale căror feţe nu le voi vedea niciodată, fiţi binecuvântaţi! Vă scriu acest rânduri într-un moment când viaţa îmi este ameninţată; acesta este testamentul meu. Iar acum vă încredinţez pe voi şi pe toţi posibilii voştri urmaşi în mâna Domnului. Fie ca El să vă păzească de rău. de păcat şi de crimă; fie ca El să binevoiască să vă păstreze în harul Său şi să vă conducă cu îndurare astfel încât să trăiţi cu demnitate, fiind vrednici de a fi urmaşii unor oameni temători de Dumnezeu, cinstiţi, creştini adevăraţi. Când voi, urmaşii mei preaiubiţi, veţi citi aceste rânduri, pe care eu le-am scris vărsând multe lacrimi, oasele mele şi ale sărmanei voastre bunici vor fi de mult în pământ. Meditaţi la faptul că şi voi veţi muri într-o zi, iar dacă L-aţi primit pe Isus ca Mântuitor personal ne vom întâlni în marea zi a învierii şi vom trăi o eternitate, ceea ce doresc şi eu. Amin!
P 1/ //
c^Lucai vollmar
Scris în noaptea de 15 ianuarie 1633"
Domnul Vollmar sfârşi de citit testamentul şi rămase gânditor, cu ochii aţintiţi spre soţia lui. Aceasta stătea cu mâinile împreunate, ascultând cu evlavie, sorbind fiecare cuvânt, aşa cum făcea de fiecare dată când era la biserică. Ochii îi erau umeziţi de lacrimi şi păreau mai luminoşi ca de obicei.
- Bunicul tău, Lucas, a fost cu adevărat un om evlavios, bun şi cinstit. Cuvintele pe care le-a adresat fiului său Hugh, ţie, dragul meu Frederic, mie şi copiilor noştri mi-au străpuns inima. Fie ca Domnul să îl răsplătească pentru râvna care a avut-o, pentru dragostea lui şi pentru îndemnurile pe care ni le-a dat nouă şi copiilor noştri!

- Amin! Domnul să te asculte, veni răspunsul soţului. Fie ca El să ne ajute să urmăm cu credincioşie sfatul bunului şi onorabilului nostru înaintaş. Dumnezeu a aranjat totul ca noi să găsim comoara. El a păstrat-o pentru noi până în aceste momente, când avem mai multă nevoie de ajutor. Ce noroc am avut că Domnul a făcut în aşa fel încât bunicul să nu-i poată spune lui tata că a ascuns averea în timpul războiului. Este adevărat, tata a trecut prin încercări grele în timpul tinereţii - a suferit fiind orfan şi, aflându-se printre străini, a trebuit să muncească mult; când s-a întors, după război, a făcut eforturi mari pentru a repune pe picioare afacerile tatălui său; a trebuit să mă ajute şi pe mine să mă deprind cu munca, să ajung să ştiu ceea ce trebuie să ştie un negustor. Poate că, dacă aş primit, când eram mai tânăr, o asemenea moştenire, ea ar fi dus la pierderea mea: mi-aş fi legat inima de aceste comori trecătoare, aş fi

devenit leneş şi risipitor. De obicei, averile mari abia dacă ajung până la a treia generaţie; este chiar un proverb care spune: „Bunicul adună, fiul împrăştie, iar nepotul moare de foame." Şi de cele mai multe ori aşa se întâmplă. De aceea, este bine să ne ţinem de obiceiurile noastre simple, să fim în continuare harnici şi cumpătaţi şi aşa să-i învăţăm şi pe copiii noştri; mai presus de orice însă trebuie să-i învăţăm să fie temători de Dumnezeu. întotdeauna bogăţiile moştenite fără frică de Dumnezeu sunt periculoase atât trupului, cât şi sufletului - multe sunt victimele în această privinţă. Educaţia aleasă şi întipărirea fricii de Dumnezeu sunt cea mai însemnată moştenire pe care o putem lăsa copiilor noştri. A-i învăţa să muncească cu mâinile lor şi să facă binele le va face viitorul mai sigur decât toate bogăţiile adunate într-o viaţă. Nu poţi avea siguranţă niciodată în avere: smerenia şi cinstea sunt adevăratele comori - ele au, pe lângă promisiunea unei vieţi împlinite aici, pe pământ, un preţ deosebit de mare în eternitate.

CAPITOLUL VI

MOMENTUL CELEBRĂRII

OMNUL Vollmar se retrase în odaia sa pentru o vreme. Avea nevoie de puţină odihnă după atâtea evenimente neaşteptate ce s-au derulat cu atâta repeziciune. Pe când medita la bunătatea şi îndurarea Creatorului, un somn binecuvântat îi închise uşor pleoapele grele de oboseală. Se trezi abia după câteva ore. Atunci se ridică în grabă din pat şi porni spre odaia în care locuia bătrânul zidar; onestitatea, puterea şi responsabilitatea lui îl dezarmaseră complet.

- Bunul meu prieten, îţi sunt profund îndatorat; numai cu ajutorul şi prin bunăvoinţa dumitale am putut găsi moştenirea pe care mi-a lăsat-o bunicul.

- Nu, nu! răspunse bătrânul. Eu vă sunt îndatorat. Datorită dumneavoastră mi-am recăpătat vederea. M-aţi luat în casă pe mine, un bătrân orb şi un străin; aţi chemat oftalmologul şi i-aţi promis o recompensă considerabilă dacă operaţia va fi reuşită. Aţi îngrijit de mine şi de nepoţelul meu cum aţi putut mai bine. Nu voi fi în stare să vă mulţumesc suficient niciodată, în zilele care mi-au rămas de trăit. Dar haide să-I mulţumim împreună lui Dumnezeu. El este Cel care v-a mişcat inima să mă luaţi în grija dumneavoastră -chiar dacă aş zice continuu aceasta nu ar fi suficient; El mi-a deschis ochii ca să văd pictura asta minunată, şi astfel să îmi aduc aminte de comoara îngropată.

- Ai dreptate, amândoi avem motive să-I mulţumim Domnului, interveni Vollmar. Totuşi, asta nu mă eliberează de obligaţiile pe care le am faţă de dumneata. Nouă ne-ar face plăcere dacă te-ai muta la noi; te-am privi ca pe un bunic şi, cum spune proverbul, ţi-am presăra drumul numai cu flori.

- Nu, nu! Eu vă iubesc din suflet pe toţi, dar mă topesc de dor după coliba mea şi după ai mei; fiul şi nora mea numără zilele care le mai rămân până a mă vedea. Oh, cât doresc să-i văd pe ceilalţi nepoţei, pe care nu i-am văzut niciodată. Toată familia va tresaltă de bucurie să ştie că mi-am recăpătat vederea. Daţi-mi voie să mă întorc acasă; sunt sărac, bătrân şi depăşit de lumea de azi, nu mă mai simt în largul meu în această lume ce se află într-o continuă schimbare. Camerele acestea sunt prea mari pentru mine -prea spaţioase, înălţimea lor mă depăşeşte, sunt prea mari -mai bine mă simt în camera mea cea mică. Vreau ca acolo să-I slujesc pentru tot restul vieţii lui Dumnezeu, să merg cât pot de des la bisericuţa din sat, să meditez la trecerea vieţii şi la eternitate până în ziua când voi închide ochii şi voi fi îngropat în cimitirul mic de acolo.

- Bine atunci, dacă nu te simţi împlinit altfel, întoarce-te, cu binecuvântarea lui

Dumnezeu, acasă. Totuşi, eu voi contribui cu ceea ce este necesar pentru ca dumneata şi familia fiului dumitale să nu mai cunoaşteţi nevoia. După cum am înţeles, fiul dumitale are multe datorii pe care le-a contractat atunci când a început să-şi construiască casa; se pare că nici pământ şi nici pajişte cu iarbă nu aveţi îndeajuns, de aceea am decis să plătesc eu toate datoriile pe care le are şi să-i cumpăr mai mult pământ şi o pajişte mai mare. De asemenea, ori de câte ori vă veţi confrunta cu vreo problemă, sau veţi avea nevoie de bani, puteţi conta pe ajutorul meu fără nici o reţinere. Pentru o vreme însă, va mai trebui să locuieşti aici, la noi, până când ochii ţi se vor vindeca în totalitate. Atunci te vei întoarce acasă în trăsura mea.

Timpul trecu cu repeziciune. Veni şi ziua dinaintea plecării. Vollmar îl anunţă pe bătrân că soţia lui a avut plăcerea de a organiza o masă specială cu ocazia despărţirii lor.
- N-aţi vrea ca să mergem toţi la cabană - eu, dumitale, nepoţelul şi copiii mei - până la cină?'
Au pornit aşadar cu toţii spre căsuţa de vacanţă. Era o seară minunată de vară; un parfum îmbietor străbătea aerul şi un vânt răcoros legăna crengile copacilor. Nici un nor nu străbătea cerul şi întinderea-i albastră părea mai necuprinsă, mai adâncă.
- Dumnezeule îndurător! spuse bătrânul când a intrat în grădină şi s-a uitat în jur. Cu câteva săptămâni în urmă eram orb şi zăceam în întuneric, nu puteam vedea nimic din frumuseţile pe care le-ai creat. Ce plin de splendoare este cerul în această seară, ce minunat apus de soare - totul pare scăldat în aur, în bogăţie. Cât de fermecători sunt aceşti trandafiri şi toate celelalte flori care vă împodobesc grădina. Da, pe drept cuvânt se spune că „omul orb este sărman, iar cei ce văd sunt bogaţi, deşi nu ştiu să preţuiască ceea ce le-a fost dat."
Atunci, micuţul Max, într-un gest copilăresc, strânse ochii şi spuse:
- Da, într-adevăr, este trist să fii orb şi să bâjbâi prin întuneric. Nu aş renunţa la ochi nici pentru tot aurul, argintul sau bijuteriile pe care tata le-a găsit în pivniţă.
- Ai dreptate, îi răspunse tatăl. Dar uită-te acum la toate frunzele verzi, la trandafiri şi la firele de iarbă! Toate culorile pe care le vedem noi - verdele crud al ierbii, roşul aprins al trandafirilor, auriul spicelor - toate acestea sunt redate de pupila ochiului nostru. Vă puteţi închipui ce picturi minuţioase, ce nuanţe nemaipomenite, poate crea ochiul nostru. Eu cred că ei sunt o minune, ceva ce omul nu va putea imita niciodată!

- Niciodată nu am crezut asta! spuse uimit Max. Stai Aloysius, lasă-mă să mă uit în ochii tăi! Da, mă văd pe mine însumi în ochii tăi! Ce pictură mică şi frumoasă! Tabloul cel mic, care o reprezintă pe străbunica nu este nici pe jumătate ca această imagine, nu se poate compara cu ea.
Max ţinea o carte în mână. Când auzi vorbele tatălui, o deschise şi o ridică stângaci până în dreptul ochilor.
- Pot să văd şi cartea, strigă el plin de entuziasm. Literele nu se văd şi paginile par a fi albe.
- Şi totuşi, când te uiţi la o pagină tipărită sau scrisă, în acel moment literele rămân întipărite pe retină - fiecare literă şi fiecare punct, a continuat Vollmar.
- Ce mic trebuie să fie scrisul, nimeni nu poate scrie cu litere aşa mici! Sunt uimit, continuă Max.
- Toţi ar trebui să fim uimiţi. Câtă înţelepciune! Câtă pricepere! Există o adevărată artă în redarea imaginilor şi cât de puţin conştienţi suntem noi de această realitate care ne înconjoară! Fără culori, fără creion, stilou sau cerneală, sunt atât de bine redate în ochii noştri! Fiecare trandafir şi fiecare crin este ca şi real, fiecare literă este copiată exact! La fel de interesant este şi faptul că aceste obiecte a căror imagini sunt atât de mici, le vedem în realitate atât de mari. Cât de mică este, de exemplu, imaginea turlei bisericii noastre, că nu există un ac aşa de fin ca ea! Şi cât de mare o vedem noi, cu decoraţiunile ei antice, cu ornamentele ei arăbeşti şi

ajururi[1] în formă de geam. Dacă considerăm că ochiul uman este perfect - o minune a Celui Atotputernic - trebuie să ne prăbuşim pe genunchi, în ţărână, în faţa Creatorului nostru şi să-L adorăm!
Vollmar şi-a îndreptat ochii cu smerenie către cer, alături de cei trei copii şi de bătrân, cuprinşi de un sentiment de adorare, înălţând înţelepciunea şi puterea Celui Veşnic.
Sau traforaj (executat din placaj).

La apusul soarelui se întoarseră cu toţii în oraş. Doamna Vollmar îi aştepta nerăbdătoare în odaia în care fusese găzduit bătrânul. Tabloul Golgotei se afla la loc de cinste. Cina festivă urma să fie servită tot aici. Pe masă erau aşezate tacâmurile descoperite de curând, curăţate şi spălate de un argintar, astfel că acum arătau ca noi. Patru lumânări ardeau în sfeşnicul de argint ce ofereau o atmosferă plăcută încăperii unde erau adunaţi împreună.
- Nu-i aşa că argintul arată altfel acum? spuse Max către surioara lui. Ţi-aduci aminte că atunci când ai văzut tacâmurile pentru prima dată ai spus că nu vei bea cu nici un chip din aceste pahare verzi?
Tatăl său i-a cerut să facă puţină linişte; şi Fanny s-a supus şi s-a aşezat la masă. Bătrânul s-a aşezat între soţii Vollmar, iar Aloysius între cei doi copii ai familiei gazdă. Cât timp s-a servit masa nu s-a vorbit aproape deloc, cu excepţia câtorva referiri la cursul evenimentelor ce au avut loc din ziua când domnul Vollmar i-a zărit, de pe fereastra cabanei lui, pe cei doi musafiri.
- Am fost norocos sau, mai bine zis, Dumnezeu a planificat astfel lucrurile încât domnul Vollmar să mă vadă acolo şi să audă conversaţia pe care o aveam cu nepotul meu, a spus bătrânul. Da, sunteţi vrednic de tot respectul; ori de câte ori aş spune asta tot nu e de ajuns. Dumnezeu v-a mişcat inima să vă fie milă de mine şi să mă primiţi în casa dumneavoastră, deşi necazul vă înconjura din toate părţile. Mi-aduc aminte cum stăteam în acel loc, înfăşurat în întuneric, şi cu sufletul mult mai întunecat decât trupul. Cât de neliniştit eram când mă gândeam ce voi face în acest oraş mare, atât de bătrân şi fără să cunosc pe nimeni! Iar acum, cât de fericit sunt că mi-am redobândit vederea, parcă aş fi un copilaş care abia începe să vadă. Am venit sărac şi orb şi mă întorc văzând şi încărcat de daruri! Ce bucurie voi face familiei mele; de acum sunt şi ei scăpaţi de necaz şi lipsuri.

Mă văd atât de nevrednic faţă de bunătatea fără margini pe care mi-a arătat-o Domnul!
- Şi noi la fel, continuă doamna Vollmar. El a fost la fel de plin de milă şi pentru noi. Ne aflam într-o situaţie fără ieşire - pe punctul de a ne pierde casa pe care o avem în oraş, şi cabana; nu mai vorbesc de ruşinea şi de bârfele ce s-ar fi auzit. Dumnezeu s-a folosit de dumneata, bunicule, ca de un înger, pentru a ne arăta calea pe care El a pregătit-o pentru noi. Da, chiar din clipa în care bunicul nostru a ascuns comoara în pivniţă, bunul Dumnezeu a planificat să îşi reverse mila peste noi. El a văzut şi aceste momente, în care noi stăm aici şi ne bucurăm, slăvindu-L. El a binecuvântat comoara pe care bunicul a ascuns-o acolo, pentru noi.
- Da, da! Averea pe care o avem acum este aşa de mare, de parcă ar aparţine unui prinţ, a spus Max.
- Dragul meu Max, spuse tatăl! Noi avem o moştenire, pe care ne-au lăsat-o strămoşii noştri - alta decât cea pe care am descoperit-o în pivniţă - mult mai preţioasă ca tot ceea ce au prinţii.
- O avere mai mare decât tot aurul şi argintul? spuse plin de uimire Max.
- Şi mai valoroasă ca toate bijuteriile încântătoare, care sunt mai preţuite decât aurul şi argintul? întrebă Fanny.
- Tot aurul, argintul şi bijuteriile din lume nu pot fi puse alături de comoara despre care vă vorbesc, spuse tatăl.

- Şi ştii locul unde este ascunsă această comoară? întrebă Max, căscând ochii mari de mirare.
- Nu este ascunsă undeva; toţi cei ce vor o pot găsi.
- Aha, înţeleg ce vrea tata să spună, se gândi cu voce tare Max. Este vorba de pictura cea minunată. Mama spune adesea că reprezintă o binecuvântare pentru ea. Dacă tata o vindea englezului care i-a oferit atât de mulţi bani, nu mai găseam comoara ascunsă niciodată.
- Nu mă refer la pictură, deşi este preţuită datorită talentului celui care a pictat-o şi, mult mai mult, datorită

scenei reprezentate, veni răspunsul tatălui. Cea mai preţioasă comoară, pe care am moştenit-o de la înaintaşii mei şi pe care ei au primit-o, la rândul lor, de la înaintaşii lor, este aceasta: frica de Dumnezeu, smerenia, cinstea şi integritatea. Aceasta este ceea ce spunea Domnul însuşi când Măria, sora Martei, stătea la picioarele Lui şi asculta cuvintele Sale: „Un lucru este de neapărată trebuinţă. Măria a ales partea cea bună, care nu i se va lua."
- Ce folos să ai toate averile şi să fii ticălos, uşuratic sau nemilos, să nu ai alt ţel în viaţă decât să urmăreşti plăcerile trecătoare?! In acest caz, posesiunile noastre ne pot face doar mai răi şi mai nefericiţi. Ar fi în zadar să avem în casa noastră pictura ce reprezintă evenimentul care ne-a adus salvarea şi să ne lipsească dragostea şi mulţumirea pentru Cel ce a suferit pentru noi - nu ne-am aduce aminte atunci de dragostea Lui fierbinte, a Tatălui Divin, pentru noi; ne-am gândi cu răceală la coroana de spini, la rănile de pe faţa Lui sfântă, atât de lovită, la picăturile de sânge care-i brăzdaseră fruntea, la privirea Lui plină de dragoste îndreptată spre cer; nu L-am asculta din iubire pe Tatăl ceresc şi nici nu am face bine din inimă semenilor noştri; nu am avea răbdare în necaz şi nu am urî păcatul, cauza tuturor relelor. Viaţa creştină a înaintaşilor noştri a fost comoara lor cea mai preţioasă. Ei au dovedit că erau creştini în viaţa de zi cu zi.
Totdeauna pe-a Domnului cale Au fost lacrimi şi-au fost spini destui, Dar acei ce-au urmat voii Sale, Trebuit-au să-I semene Lui.
N-a iubit lumea, nu, niciodată Pe cei care lui Christos i-au slujit, Ci cu-o ură mereu ne-mpăcată I-a hulit, i-a lovit, i-a zdrobit.

Dar cu ochii-aţintiţi la răsplată Din răbdarea Golgotei primind, N-au cârtit cei aleşi niciodată Ci-au trăit şi-au murit biruind.
Nu-i la fel pentru toţi încercarea Nici nu-i vremea la toţi într-un fel, însă toţi într-un fel au chemarea La un preţ de dureri pentru El.
Tu fii tare, că-n ziua-ncercării E alegerea ta pentru har, Strălucit eşti în haina ocării Când te urci răbdător pe Calvar.
- Numele mătuşii mele, Mary Vollmar, este gravat pe acest pahar, alături de data naşterii ei şi de aceşti trandafiri şi crini. Mulţi erau uimiţi de frumuseţea ei, de bunătatea şi drăgălăşenia ce i se citeau pe chip. A murit însă chiar în ziua nunţii ei; a fost o moarte neaşteptată. Părinţii ei au fost foarte afectaţi de moartea ei şi de aceea au inscripţionat data morţii ei pe cealaltă parte a paharului, iar dedesubt au scris cuvintele din Scriptură: „Căci orice făptură este ca iarba şi toată floarea ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea ei trece; lumea cu plăcerile ei trece, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac." Ce melancolie mă pătrunde când mă gândesc la înaintaşii noştri! Cred că trebuie să le cinstim memoria călcând pe urmele lor, urmându-le obiceiurile lor bune. Fericirea o putem găsi doar pe calea sfântă şi trăind o viaţă morală.
- Totuşi, cred că acum a sosit timpul să-i fim recunoscători oaspetelui nostru, cel care a ascuns acum patruzeci de ani aceste comori, pe care tot el, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, le-a adus la lumină. Fie ca el să se bucure încă

mult timp de lumina soarelui şi să trăiască fericit în mijlocul familiei sale!
Bătrânul fu adânc mişcat de cuvintele auzite, de întâmplările rânduite cu grijă de Cel ce supraveghează toate lucrurile. Lacrimi calde i se strecurau printre gene, umezindu-i obrajii ridaţi de trecerea timpului.
- Să aveţi zile multe scumpii mei binefăcători! Dumnezeu vă va răsplăti ceea ce aţi făcut şi vă va binecuvânta copiii aici pe pământ şi în ceruri.
Bătrânul se opri, lăsând lacrimile să-şi urmeze cursul, brăzdându-i obrajii, apoi, stăpânindu-şi emoţiile ce îl copleşiseră, spuse:
- Conştientizez că este o mare binecuvântare să văd din nou cu ochii mei fireşti, dar sunt mult mai fericit că Dumnezeu m-a adus într-o familie creştină, unde am auzit atâtea lucruri bune şi unde credinţa mea a fost reînsufleţită. Lumina sufletului este mai preţioasă ca cea a trupului; lumina sufletului este să ai o credinţă vie în Christos. Haideţi dar să preţuim mai mult, chiar ca lumina ochilor, credinţa în Dumnezeu, în Christos, cinstea şi viaţa veşnică; haideţi să urmăm şi să ne păzim, mai mult ca lumina ochilor, credinţa. Să strângem o comoară în ceruri, în afară de ceea ce avem aici! Evlavia, cinstea şi integritatea sunt comorile cele mai bune pe care le putem lăsa moştenire copiilor noştri.
în dimineaţa următoare, după timpul de părtăşie cu Dumnezeu şi după micul dejun, trăsura a fost adusă în faţa casei; era plină cu darurile pe care doamna Vollmar le-a pregătit. S-au despărţit cu lacrimi în ochi; Aloysius le-a sărutat mâinile, iar copiii i-au urat drum bun; întreaga familie Vollmar i-a condus pe cei doi până la trăsură.
- Dumnezeu să vă răsplătească pentru tot ceea ce aţi făcut şi să fie întotdeauna cu voi. Fie ca toţi să trăim aproape de El şi să fim gata când El ne va chema, şi, ca Simeon, să putem spune: „Doamne, slobozeşte acum pe robul Tău în

pace, după Cuvântul Tău, căci ochii mei au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea tuturor popoarelor!"

f :

"*t

si"

Clara s-a trezit devreme şi a petrecut o oră în faţa oglinzii - pag.83.

CLARA

sau

TRANDAFIRII ROŞII ŞI ALBI

IN fragedă copilărie, Clara era o fetiţă neasemuit de încântătoare; încă de pe atunci, promitea mult. Mama ei era o femeie evlavioasă, iar tatăl, unul din vânătorii regelui, era un om moral şi inteligent, cu un ; caracter nobil. Căsuţa în care locuiau, construită special pentru vânători, se afla într-o vale din pădure, de unde se vedea, printre pinii de pe dealuri, turla bisericii din sat, situată la două mile distanţă. Tatăl ei nu petrecea mult timp acasă

pentru că partea de pădure pe care o administra era destul de mare şi astfel munca îl ţinea ocupat mare parte din zi. Clipele petrecute cu mama reprezentau comoara copilăriei ei; zâmbetul fermecător şi vorbele neînţelese ale copilaşului încântau inima mamei. Primele gânduri şi sentimente exprimate de Clara în cuvinte au fost, pentru mama ei iubitoare, ca razele de soare într-o dimineaţă senină.

De când era mică, Clara era pasionată de flori. Când avea doar patru ani, obişnuia să hoinărească pe pajiştea din apropiere în căutare de floricele; strângea câte putea duce în mâini şi apoi le aducea acasă. Pentru a-i face pe plac, mama s-a hotărât să planteze în grădina acoperită de gazon şi câteva fire de flori. în mijlocul grădinii plantă o tufă mare de trandafiri pentru că era convinsă că fiica sa va fi foarte încântată.

Micuţa Clara nu se mai sătura să admire splendoarea primulei, a lalelelor şi narciselor. Petrecea ore în şir cu capul sprijinit în mâini şi cu ochii aţintiţi spre rondelurile de flori, însă momentul cel mai aşteptat de ea, clipa în care se simţea nespus de fericită, o reprezenta perioada în care înflorea tufa de trandafiri.

- O! Ce frumos miroase trandafirul ăsta roşu, strigă ea, strălucind de uimire. Trandafirul este, în mod sigur, cea mai frumoasă floare. Ce bun este Dumnezeu că ne-a dat flori aşa de minunate!

Tatăl ei s-a dovedit a fi un bun administrator, de aceea, i s-a încredinţat o zonă împădurită mai

îndepărtată, pe care trebuia s-o inspecteze. Această sarcină îl ţinu departe de casă pentru câteva săptămâni. Amintindu-şi de tatăl ei, de iubirea ce i-o purta, Clara se gândea adesea la el, la uimirea ce-o va avea când va reveni acasă: „Ce încântat va fi când va veni acasă şi va vedea florile astea minunate!" Era doar un copil şi îşi închipuia că, după cum ea nu mai văzuse trandafiri până atunci, nici tatăl ei nu avusese ocazia aceasta, de aceea îl aştepta cu nerăbdare.

într-o zi se afla pe terasă şi urmărea zborul neastâmpărat al rândunelelor, când, atenţia îi fu acaparată de apariţia unui bărbat pe drumul ce străbătea aleea. Privi cu încordare spre el, iar după mers, fu convinsă că era tocmai tatăl ei. Atunci alergă în grădină cu inima săltându-i de bucurie, rupse cu grijă un trandafir înflorit, căruia-i alătură un bucheţel de muguri verzi. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

Faţa îi strălucea de bucurie când 1-a îmbrăţişat şi i-a dat florile.

Ce fericit fu şi părintele ei! El îşi aţinti ochii spre Clara, apoi spre florile pe care i le-a dat. I se părea că fetiţa lui s-a făcut mai drăguţă în timpul cât lipsi el, de aceea, cu inima plină de fericire spuse:

- Copila mea, eşti un trandafir, eşti mugurașul meu cel drag!

Clara zâmbi neîncrezătoare. în inocenţa vârstei sale fragede, nu putea înţelege cum de tatăl ei găsi o comparaţie atât de nepotrivită ca aceasta; ea nu înţelegea că tatăl ei o asemuise trandafirilor, făcând aluzie la frumuseţea ei încântătoare.

- Ce glumeţ eşti, taţi! Cum pot fi eu ca un trandafir? Vş arăta tare ciudat! Diferenţa dintre un trandafir şi o fetiţă
este clară.

Mama, care sosi între timp, ascultă cu interes discuţia, apoi interveni:

- Clara dragă, prin faptul că te porţi atât de frumos, ne faci să ne simţim atât de bine cât te simţi şi tu privind florile frumos colorate şi mirosind parfumul lor; noi vrem să fii în continuare ascultătoare şi să nu fii încăpăţânată, căci altfel ne vei produce mai multă durere decât spinii trandafirului care ţi-au rănit ţie degetele.

Dar Clara nu şi-a supărat niciodată părinţii, ci în fiecare zi se făcea tot mai cuminte şi mai frumoasă, devenea din ce în ce mai sensibilă, iar caracterul ei mai nobil. Cu toate că era aşa de plină de viaţă şi zburdalnică, ea îşi asculta în toate părinţii. Făcând doar ce este bine, fiind plină de bunătate, întotdeauna mulţumită şi drăguţă cu cei din jur, Clara era puritatea întruchipată.

L

CAPITOLUL II

MORMÂNTUL MAMEI

N anul acela Clara împlinise zece ani. Spre sfârşitul verii, mama fetiţei începu să se simtă din ce în ce mai slăbită, mai neputincioasă, de parcă i se scursese toată vlaga. Primele semne ale boilii nu puteau fi negate; femeia era bolnavă de tuberculoză. Curând veni toamna şi frunzele se aşterneau ca un covor pe pământ; câmpurile erau presărate cu flori, iar vântul rece sufla peste mirişti. Mama Clarei se simţea pe zi ce trece tot mai rău; zăcea ziua întreagă în pat, nu se mai putea nici măcar ridica în capul oaselor, iar şansele de vindecare se spulberaseră. Ea s-a pregătit, ca o bună creştină, pentru momentul trecerii în veşnicie. Ultimele zile le-a dedicat întru-totul scumpei sale fetiţe. Presimţea că va trebui să se despartă curând de ea şi ţinea cu orice preţ s-o roage să rămână neschimbată, la fel de ascultătoare ca până atunci, abătându-se de la orice rău.

- Draga mea, Clara! obişnuia ea să îi spună. în lumea această există multe pericole. Multe lucruri, care par bune şi drepte la prima vedere, sunt în realitate primejdioase şi înşelătoare, aducând doar remuşcări şi suferinţă. Rămâi dar aproape de Dumnezeu, trăieşte ca şi cum ai face-o dacă L-ai vedea mereu lângă tine şi roagă-te zilnic ca să te ocrotească şi să te ţină lângă El. Nu uita cuvintele lui Isus: „Ferice de cei cu inima curată!"; „Ce folos să câştigi toată lumea şi să îţi pierzi sufletul!" Cinsteşte-ţi tatăl şi urmează sfaturile lui; păzeşte-te de linguşitori, căci de multe ori şarpele se ascunde

în spatele florilor. Nu mai este mult şi eu voi pleca din lumea aceasta, dar rugăciunile pe care le fac acum vor rămâne la tronul lui Dumnezeu.

Era o seară rece şi cenuşie. Femeia era mai palidă şi mai slăbită ca de obicei. O privi o vreme cu toată iubirea pe Clara, apoi, simţind cum ceasul i se apropie, şopti:

- Clara! Să fii întotdeauna cinstită şi cuminte, păstrează-ţi sufletul curat şi Dumnezeu va fi cu tine!

Ea şi-a întins mâinile să o îmbrăţişeze şi să o binecuvânteze pe copilă, însă, moartea cea crudă i-a cuprins fiinţa în câteva momente. Clara i-a apucat mâna rece tremurând şi a izbucnit în lacrimi, agăţându-se de corpul neînsufleţit, cu disperare. Au îngropat-o în cimitirul din Eschenbach, un sat vecin, şi i-au stropit mormântul cu multe lacrimi.

în fiecare duminică, după serviciul de la biserică, doi drumeţi tăcuţi se apropiau de mormântul acoperit de iarbă, având o cruce simplă, de lemn.

- N-ar fi frumos să plantăm tufa noastră de trandafiri aici? îi propuse ea odată părintelui ei.

- Ah! suspină el. Acel trandafir a fost plantat de ea, nu cred că este bine să îl mutăm de acolo. Mai bine îl păstrăm în memoria ei. Vom găsi alt trandafir să plantăm aici.

Acesta îşi împlini promisiunea. Spre sfârşitul toamnei, plantă cu propriile sale mâini, o tufă de trandafiri. Clara îl urmărea, plângând şi suspinând.

A venit primăvara şi natura a revenit la viaţă. Un covor verde s-a întins peste pădure, iar florile împodobeau atât de frumos câmpurile şi grădinile. Pentru Clara primăvara şi-a pierdut

farmecul - mama îi era vie încă în inima ei - şi de aceea mergea, când singură, când cu tata, la mormânt, unde tufa de trandafiri umbrea acum iarba înverzită.
Era o zi obişnuită de duminică. Cei doi treceau din nou pe la cimitir. Clara se sprijinea uşor pe braţul tatălui. Când se apropie de locul în care fusese înmormântată mama

L

sa, uimirea ei - când văzu o tufă de trandafiri albi - nu poate fi descrisă în cuvinte. Ea nu gândise până atunci că ar putea exista aşa ceva. Trandafirii se legănau în bătaia vântului, deasupra ţărânei frământate. Chipul îi păli pe dată de spaimă, de uimire, de încântare!
- Ce poate însemna asta? s-a întrebat ea. Trandafiri albi şi muguri albi. Parcă aş vedea moartea în fiecare mugure. Ce frumoasă şi scumpă era mama când era încă sănătoasă -ca un trandafir roşu - dar când a murit era palidă ca trandafirii ăştia! Nu îi pot privi fără să tremur! Nici nu vreau să mă gândesc să rup vreunul!
- Dar de ce tremuri, copila mea dragă? întrebă tata. Un trandafir alb nu e aşa de straniu pe cât ţi se pare. Am văzut în multe grădini şi l-am plantat pe acesta aici pentru că, mă gândeam că este mai potrivit decât oricare altul. Am ştiut că vei fi surprinsă, dar cred că vei învăţa ceva de aici.
- Da draga mea copilă, continuă el. Tu semeni leit cu mama ta; roşeaţa din obrajii tăi te face atât de dulce, mai dulce ca trandafirii cei roşii chiar. Dar şi tu, ca mama ta, vei deveni palidă atunci când vei muri, ca şi trandafirii albi care plâng pe mormânt - şi poţi muri oricând. Adu-ţi aminte totdeauna de aceste flori şi nu uita că moartea poate face schimbări care te lasă fără cuvinte! Nu privi că totul este atât de roz; orice situaţie se poate schimba, decolorându-se, ca să zic aşa. Linguşitorii vor veni să-ţi spună că totul e bine, dar tu să nu-i crezi. Asta te va face să respingi adevărul şi să trăieşti în zadar. Gândeşte-te, da, gândeşte-te că vei muri cândva! Frumuseţea e trecătoare, ca şi trandafirii de altfel! Doar puritatea sufletului rămâne! Ai grijă cum o păstrezi pentru că ea este cea mai preţioasă comoară pe care o poţi avea. Trupul se duce în pământ, dar sufletul este nemuritor şi a fost creat pentru fericire şi glorie veşnică. Mântuieşte-ţi sufletul -refuză plăcerile firii; când răul te îmbie trebuie să îţi spui: „Ce tristeţe mă va cuprinde pe patul de moarte dacă mă voi depărta de virtute!" Spune-ţi asta când vine ispita şi aşa nu vei

păcătui niciodată. Ia un trandafir de ăsta şi poartă-1 în piept. Dacă albul îţi aminteşte de moarte, îţi va aduce aminte şi de faptul că trebuie să trăieşti o viaţă curată. Un om neprihănit nu are de ce să se teamă de moarte. Decide-te acum să trăieşti astfel şi în orice situaţie - în ziua nunţii sau a morţii -trandafirul roşu va fi simbolul care te va reprezenta, iar când vei privi un trandafir alb, înnoieşte-ţi legământul.

CAPITOLUL III MĂTUŞA

r ÂNĂ nu demult, de educaţia Clarei se ocupa însăşi mama sa. Tatăl ei nu avusese timp să-i acorde fetiţei prea mult timp în această privinţă din pricina slujbei pe care o avea, care îl ţinea în cea mai mare parte a timpului departe de casă. La şcoala publică nu au putut s-o

L

dea pentru că se afla în satul vecin, iar să meargă zilnic până acolo, îi era imposibil. Mama a învăţat-o să scrie şi să citească, dar metoda cea mai eficientă s-a dovedit a fi discuţia instructivă, presărată cu exemple demne de urmat şi sfaturi preţioase. După moartea mamei, tata a trimis-o să înveţe la şcoala din Eschenbach, unde avea puţin timp pentru a învăţa, dar beneficia de serviciile unui profesor excelent - pastorul din sat; deşi avea multe îndatoriri care cereau pricepere, gazda la care stătea nu a putut-o ajuta, pentru că, deşi era o

femeie evlavioasă şi bună, nu ştia nimic despre activităţile pe care trebuia Clara să le facă. Tatăl ei, deşi întristat, a trebuit să o încredinţeze astfel surorii lui, care locuia într-un oraş mare, la o distanţă considerabilă de Eschenbach. Aceasta era văduvă; soţul ei, un comerciant respectat, pe nume Burke, murise şi ei nu avuseră copii. Mătuşa Clarei era foarte pricepută în a lucra cu mătăsurile, dantelele şi muselina şi chiar administra un magazin de articole de îmbrăcăminte. Era o femeie cu un caracter nobil, de aceea, tatăl fetei s-a hotărât să-i scrie, propunându-i să o aibă în grijă pe Clara pentru o vreme.

Erau serile în care vânătorul aştepta cu încordare răspunsul la scrisoare, aştepta să apară diligenta poştei. într-o după-amiază cenuşie, în faţa porţii lor opri o caleaşca frumos lucrată, împodobită cu broderii la ferestre. Din ea coborî o femeie elegantă, cu o rochie deosebită. Vânătorul îşi luă fetiţa de mână şi ieşi să-şi întâmpine sora. Nu se aştepta ca doamna Burke să vină până aici. S-au îmbrăţişat cu căldură, ca doi fraţi ce-au stat multă vreme despărţiţi. Femeia privi apoi cu atenţie spre fetiţă şi spuse uimită:

- Ce mare şi frumoasă te-ai făcut! Vrei să vii la oraş cu mine?

Clara i-a răspuns zâmbind:

- O, desigur! De când îmi dorsc o asemenea excursie! Ea a primit cu bucurie propunerea, dar când a aflat de
intenţiile tatălui ei, de faptul că trebuia să stea acolo unu sau doi ani, chipul ei se tulbură, privirea i se întunecă, iar buzele i se crispară. Nu mai vorbea pentru că acum cuvintele i se păreau de prisos. I-ar fi plăcut să-şi viziteze mătuşa, dar fără să trebuiască să-1 părăsească pe tatăl ei. Cum putea să se despartă de căsuţa ei dragă?! Aici erau toate amintirile ei, aici erau trandafirii cei roşii - singura moştenire pe care i-o lăsase mama. Era aşa de tristă că era nevoită să se despartă de toate acestea.

- Şi cu cine ar rămâne tata? se gândea ea.

Tata a încercat să îi explice necesitatea acestei schimbări şi faptul că în oraş are multe de învăţat:
- Dar toate activităţile acestea - cântatul la pian, pictura, brodatul - sunt pentru femeile înstărite, care au destui bani pentru a lăsa problemele lor casnice pe seama altora. O fată ca tine trebuie să ştie să coase, să facă de mâncare, să împletească, să spele şi să calce, pe scurt să facă tot ce este necesar într-o casă.
- Dar ea le poate învăţa şi pe celelalte fie acasă la mine, fie la şcoală.
Clara a încuviinţat cu multă bucurie.
în cele trei zile cât au stat împreună, Clara s-a ataşat de mătuşa ei, dar când a sosit dimineaţa plecării, când vizitiul a anunţat că trăsura este gata, fetiţa, văzând că trebuie să se despartă de tatăl ei a început să plângă în hohote. Aruncându-se pe genunchi în faţa lui, i-a cerut binecuvântarea, iar el, cu ochii înlăcrimaţi, s-a rugat:
- Dumnezeu să fie cu tine, copila mea, şi el să te conducă în toate căile tale, pentru ca să te pot avea înapoi sănătoasă şi fericită, plină de bunătate şi evlavie şi cunoscând tot ceea ce este necesar să ştii.
Doamna Burke a promis să aibă grijă de ea ca o mamă. Tata le-a condus până la trăsură, şi i-a urat drum bun fiicei lui, care continua să plângă. Trăsura porni la drum, legănându-se; un nor de praf o învălui şi dispăru după prima culme. Tatăl privi cum se depărta, iar când nu o mai văzu, se întoarse şi intră în casă. La asfinţitul soarelui, Clara ajunse în marele oraş.

CAPITOLUL IV

VIAŢA LA ORAŞ

ASA doamnei Burke uimea prin arhitectură şi semeţie. Stâlpii groşi de la intrare erau lucraţi în marmură; ferestrele înalte acoperite de dantele fine mărturiseau multe despre înstăritul proprietar. Clara primi o cameră mobilată în stil modern, cu un pat moale, cu tablouri înşirate pe pereţii acoperiţi cu tapet de calitate. Copila nu mai văzuse asemenea minunăţie până atunci. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea la şcoală, iar în orele libere se dedica croitoriei, acestei arte migăloase, dar deosebit de frumoasă. în scurt timp mânuia bine acul şi a devenit pasionată de croitorie. Doamna Burke era încântată de modul simplu, copilăresc, în care se purta nepoata ei, dar mai ales de valorile simple, dar puternice, pe care ea le respecta. Ea o îndrăgea mult, iar Clara i-a răspuns cu o dragoste ca de fiică.
Totuşi, în orele când rămânea singură în liniştea apăsătoare a odăii, gândul ei alerga nebuneşte, înapoi în trecut, la tatăl ei. O cuprindea atunci un dor fără margini de mângâierea blândă a părintelui. Uneori, chiar şi în prezenţa mătuşii, chipul ei se întuneca, devenea gânditoare şi vorbea puţin. Doamna Burke observă atitudinea ei şi se hotărî să-i vorbească:
- Clara, mereu eşti gânditoare! Nu găseşti că e mai bine în oraş decât la ţară? Acolo aveai doar o cameră mică, cu pereţii cafenii şi cu geamuri strâmte, iar aici poţi să stai în acest salon, carpetat atât de elegant şi care are geamuri prin

care lumina pătrunde din abundenţă - de asemenea, ai camera ta proprie, cu geamuri destul de mari şi frumos zugrăvită.
- Da, este adevărat, spuse Clara oftând. Pereţii din camera mea sunt cafenii şi geamurile sunt doar nişte ochiuri de sticlă, dar era atât de frumos să privesc razele roşiatice ale soarelui scăldându-mi camera dimineaţa; sau seara, printre frunzele viu colorate ale copacilor,

puteam privi apusul minunat. Şi, pe deasupra, când deschideam geamul puteam vedea pajiştea înflorită sau pădurile verzi. Aici, în oraş, nu am văzut măcar un apus de soare şi nu am văzut nici curcubeul. Tot ceea ce pot vedea sunt pereţii ăştia gri şi acoperişurile cafenii ale caselor din vecini.
- Nu crezi că străzile largi de aici, pe care sunt înşiruite case frumoase sunt mai agreabile decât uliţele cenuşii ale satului şi decât colibele acoperite cu paie şi stuf din Eschenbach? întrebă mătuşa.
- Da, cu siguranţă; străzile sunt extraordinare, dar totul este construit din piatră aici. La ţară totul era verde, pajiştea era presărată cu flori; aici, trotuarul e dezagreabil atât pentru picioare, cât şi pentru ochi. Deşi casele de la ţară sunt acoperite cu stuf, perdeaua de flori şi fructele din pomii care ţin umbră, le fac plăcute.
- Toată ziua te lauzi cu florile şi cu câmpiile tale! spuse mătuşa. Şi aici, cu o sumă mică, pe care oamenii de la ţară o adună cu multă transpiraţie, muncind pe câmp, putem să vedem asemenea minunăţii.
- Se poate, răspunse Clara. Dar de când am venit în oraş nu am mâncat smântână aşa gustoasă ca acasă; şi căpşunile pe care le culegeam eu în pădure erau mult mai dulci ca cele din magazine. Ce să mai zic de perele galbene, de prunele coapte! Toate aceste le puteam culege proaspete din pomi şi erau mai bune ca cele ce se găsesc în magazine sau la tarabe.
- Fie cum zici tu! Dar să ştii că în oraş auzi şi vezi lucruri care nici nu se pomenesc la ţară. Nu a fost splendid,

aseară, să priveşti luminile, care îţi luau ochii? Sau ai văzut ceva mai minunat ca muzica orchestrelor şi fanfarelor?
- Este adevărat, zise Clara. Miile de lumini au creat un spectacol inedit, dar în comparaţie cu luna şi cu stelele sclipitoare, pe care le vedeam adesea ridicându-se deasupra pădurii, pe cerul senin, când şedeam pe banca din faţa căsuţei noastre, împreună cu mama şi cu tata şi ne uneam vocile într-un cântec frumos ca acesta:
„Luna palidă urcă-ncetişor Spre tronul ei de aur alunecă! "
- Hai, Clara, cântă-mi acum! Ai o voce atât de dulce şi de frumoasă; îmi face plăcere să te aud.
Clara încuviinţă uşor din cap şi începu să cânte mai întâi cu voce scăzută, apoi cu mai multă încredere:
„Luna palidă urcă-ncetişor
Spre tronul ei de aur alunecă Iar stelele dinjuru-i se rotesc uşor
Ca într-un labirint se-amestecă. Dedesubt, peste pădurea însingurată
O umbră deasă se întinde Iar de peste pajiştea liniştită
Aburi mereu se ridică.
Noaptea domneşte peste tot -
Nici un zgomot nu se aude: Peste coliba ciobanilor
Ca şi peste oraşul plin de lume. Cei supăraţi află şi ei odihnă -
Necazul li s-a risipit acum, Frunţile încreţite ale celor ce plâng
Scapă de îngijorare-n a lor somn.

Doamne, dă-ne mereu harul
Să ne-nălţăm gândul spre Tine! Ajută-ne ca-n a noastră umblare
Să stăm departe de mândrie! Doamne, dă-ne mereu harul
Să te slujim sinceri, plini de iubire, Şi-apoi, în ceruri, la Tine acasă
Să Te-adorăm în veşnicie! "
Mătuşa o ascultă, privind-o cu mult drag. Când termină, o îmbrăţişa şi-i spuse cu acelaşi ton

pe care-1 obişnuia şi mama ei uneori:
- Scumpa mea, tu cânţi cu pasiune. Melodia a fost frumoasă, dar, mai presus, fiecare cuvânt a venit din adâncul inimii tale. Fă aşa şi în continuare.

\h\:>,\n\

CAPITOLUL V MOARTEA TATĂLUI

E două ori pe an, Clara era vizitată de tatăl ei. Zilele acestea erau cele mai frumoase din tot anul. De fiecare dată, tatăl se simţea fericit să audă de purtarea bună a fiicei sale, de hărnicia şi dăruirea ei. Aceste lucruri îi umpleau de veselie inima lui întristată de atâtea despărţiri şi de singurătate. în timpul uneia dintre vizite, bărbatul părea mai palid, mai bolnav ca de obicei. Clara observă cu discreţie acest lucru şi o undă de durere îi străbătu pieptul.
- Scumpa mea fetiţă, a spus el. Sunt aproape doi ani de când te afli în oraş şi cred că ai învăţat destule pentru a te descurca în viaţă. Aş vrea să te întorci acasă.. De când am un ajutor în munca pe care o fac nu mai trebuie să petrec aşa de mult timp în pădure, iar acasă mă simt singur fără tine. Vreau ca la sfârşitul acestui an să vin să te iau acasă şi cred că mă vei face fericit în zilele care mi-au mai rămas de trăit.
Doamna Burke nu voia să o lase pe Clara să plece acasă, dar nici nu putea să se opună dorinţei tatălui ei. Clara, în schimb, număra zilele şi orele care au rămas până la întoarcere. într-o dimineaţă, poştaşul a adus o scrisoare. Avea un sigiliu negru şi era adresată doamnei Burke, fiind semnată de pastorul din Eschenbach. Clara a început să tremure şi s-a făcut albă ca varul; cuprinsă de presimţiri sumbre, i-a înmânat scrisoare doamnei Burke. Ea a deschis-o şi a început să citească; telegrama anunţa moartea neaşteptată a tatălui

Clarei. Sărmana copilă, era disperată; totul i se părea ca fiind o mare nedreptate. O durere cruntă îi stătea ca un junghi în

piept, simţea că ceva din ea se desprinse, provocând răni adânci, de nevindecat.
Seara, adormea cu ochii umezi; lacrimile i se uscau pe faţă. Dimineaţa, întristarea revenea mai puternică şi mai dureroasă. Mătuşa ei îşi dădu toate silinţele să o mângâie în vreun fel.
- El e fericit! A fost un om bun, cu un caracter nobil, iar acum e în cer cu mama ta. îi vom

întâlni acolo, dacă vom face binele în continuare şi vom face voia Domnului.
Dar pentru Clara nu mai exista mângâiere. Ochii ei plângeau neîncetat dispariţia neaşteptată a celei mai dragi fiinţe. Refuza să mănânce, să se mai odihnească; plângea şi suspina până când lacrimile i se uscau pe obraji, atunci rămânea nemişcată, cu gândurile aiurea, cu privirea rătăcind fără vreun scop.
- Vai! Sunt o biată orfană, fără tată şi fără mamă!

- Draga mea Clara, răspundea mătuşa. Eu vreau să te înfiez - am dreptul legal să fac aceasta - şi tot ce am eu -casă, toată averea mea - va fi al tău.
- Oh! Eu nici nu mă gândesc la asta. Nu sunt tristă că am rămas fără nici un ban. Ceea ce mă afectează este că l-am pierdut pe el - pe tatăl meu atât de bun şi de tandru; asta e durerea mea. Nimic din lume asta nu poate acoperi pierderea mea - nici chiar să fiu regină. Mai am o singură dorinţă: să mor şi să fiu din nou cu mama mea drăgăstoasă şi cu scumpul meu tată, sus în ceruri.

CAPITOLUL VI JULIA
ILE întregi, Clara a fost cufundată într-o tăcere dureroasă. Totul din jurul ei purta amprenta celui ce plecase spre o lume necunoscută. îl iubise atât de mult pe tatăl ei! îi va fi greu fără el, mai ales că ochii aceia blânzi şi luminoşi o urmăreau pretutindeni. într-una din acele zile sumbre şi triste, Clara fu trimisă în interes de serviciu la doamna Von Hugel, văduva administratorului pământurilor regale. Acesta din urmă murise de mai bine de jumătate de an, fapt ce le-a determinat pe soţia şi fiica sa, o fată de vârsta Clarei, să se mute la oraş. Clara le-a vizitat de câteva ori, tot în interes de serviciu, şi de fiecare dată a fost primită ca un oaspete de seamă. Când ea le-a vizitat, îmbrăcată în doliu şi lăsând să se vadă supărarea pe faţa ei, doamna Von Hugel a vrut să ştie a cui moarte o deplânge. Atunci Clara i-a spus printre lacrimi de moartea tatălui şi a mamei ei. Văduva a continuat cu întrebările, interesându-se de unde era şi cine au fost părinţii ei. Chiar dacă acele amintiri îi provocau o durere adâncă şi se părea că o vor podidi lacrimile în orice clipă, Clara răspunse la toate întrebările care i-au fost puse.
- Dumnezeule mare! exclamă văduva. Am cunoscut-o pe mama ta. Când eram acasă, la părinţi, ea era servitoarea noastră. Vai! A murit aşa de tânără. Era aşa de bună şi de cinstită! L-am cunoscut şi pe tatăl tău; el venea adesea la noi cu afaceri. Era un om minunat. Oricum, ei sunt mai fericiţi

decît noi acum, acolo, în cer. Trebuie să trăim în aşa fel încât să-i putem întâlni după ce vom muri.
Clara a izbucnit într-un plâns amarnic, iar domnişoara Julia i s-a alăturat, amintindu-şi de moartea recentă a scumpului ei tată. A început şi ea să plângă; mai mult, nici mama Miei nu şi-a putut stăpâni lacrimile. Toate trei erau întristate peste măsură.
Aceste momente au constituit primii paşi spre legarea unei prietenii trainice. Pe măsură ce ascultau povestea tristă a Clarei şi a familiei ei, doamna Von Hiigel şi fiica ei au putut să descopere firea blândă, sensibilă şi plină de compasiune ce o caracterizau pe scumpa lor vizitatoare. Foarte curând şi-au dat seama că dragostea tinerei pentru părinţii ei era încă vie şi arzătoare, chiar dacă aceştia o părăsiseră pentru o Ţară mai bună. După jumătate de oră de discuţii s-au ataşat una de alta atât de mult, de parcă erau prietene de o viaţă. Ea le-a promis

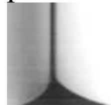
că le va vizita în fiecare duminică, după serviciul de la biserică, apoi s-a întors acasă, pe deplin mângâiată.
Aşa cum a promis, Clara a revenit în casa familiei Von Htigel duminica care a urmat, fiind primită cu şi mai multă dragoste. Ea a trebuit să îşi strânească din nou amintirile dureroase şi să le povestească despre mama ei. Apoi Julia i-a arătat cărţile ei şi i-a spus despre munca pe care o făcea, apoi a interpretat o melodie la vechiul pian, iar pasiunea cu care a cântat a făcut-o şi pe Clara să i se alăture, surprinzându-le pe cele două femei cu vocea ei melodioasă. Clara şi-a reînnoit promisiunea de a veni duminca în vizită. Au cântat din nou mai multe cântece, unele fiind imnuri creştine. Julia a citit câte ceva din biblioteca ei mică, dar selectă, ceea ce le-a făcut să se simtă bine şi, totodată, să înveţe lucruri noi. Clara a ascultat cu atenţie, pentru că era interesată de tot ce este frumos şi bun. Când Julia citea ceva emoţionant, ea vărsa şiroaie de lacrimi, iar când citea un pasaj plin de umor, ea începea să râdă, trăind acel moment din toată inima.

Pentru a se bucura mai mult de prezenţa Clarei, Julia a rugat-o pe mama ei să o angajeze pentru a lucra în casa lor. Mama ei a fost de acord şi astfel, cele două fete puteau petrece adesea trei sau patru zile împreună. Istorisirile plăcute şi pline de învăţăminte ale mamei făceau ca timpul să treacă repede. Clara era bucuroasă să aibă privilegiul de a fi în compania unei femei atât de cumpătate şi a fiicei ei plină de amabilitate. După o vizită în casa lor, ea se întorcea încurajată şi încredinţată că se afla pe calea cea bună. Mătuşa ei era, de asemenea, încântată să vadă că nepoata ei se întoarce acasă, având totdeauna ceva interesant de povestit. După câtva timp, Clara îşi petrecea acolo fiecare seară, iar mai târziu, fiecare ceas liber. Aproape întotdeauna rămânea cu Julia până se făcea întuneric şi era nevoie de lampă. Ea îi mulţumea Domnului pentru o asmenea prietenă. Treptat, durerea morţii tatălui ei s-a îndepărtat şi zâmbetul i-a revenit pe buze.

CAPITOLUL VII BĂIATUL FAMILIEI VON WINNIG
1 \ LARA era în pragul vârstei de optsprezece
mf ani. Frumuseţea ei ieşită din comun, comportamentul şi caracterul ei, bunătatea şi bucuria care veneau din inima ei curată şi i se vedeau în ochi, au stârnit admiraţia tuturor celor din jur.
într-una din zile, în magazinul mătuşii au intrat două fete. Erau fiicele familiei Von Winnig, un bancher, care a fost înnobilat de curând, şi despre care se spunea că era foarte bogat. Cele două tinere purtau haine de mătase, croite cu multă eleganţă şi bun gust. Deşi preţurile mătăsurilor nu aveau prea mare importanţă, ele i-au cerut doamnei Burke să le treacă pe factură, iar apoi să le adauge la totalul cheltuielilor anuale. în acelaşi timp au rugat-o să-i permită Clarei să meargă acasă la ele pentru câteva zile, pentru a le ajuta să îşi coase hainele de mătase. Doamna Burke şi-a dat consimţământul, astfel că, în dimineaţa următoare, Clara se prezentă la casa bancherului pentru a-şi începe lucrul. S-au aşezat toate trei în jurul mesei de lucru, însă singura care făcea într-adevăr ceva, era Clara. Se pare că pentru cele două tinere munca nu era tocmai genul de activitate care să le încânte. După puţin timp se văzură atrase într-o conversaţie animată despre noutăţile - de cele mai multe ori neadevărate - din micul oraş. Ba mai mult de atât, se părea că subiectul acesta le crea o bună dispoziţie molipsitoare, iar bârfa şi distracţia pe seama altora le făceau de-a dreptul încântate; şi

asta se putea deduce din râsul nestăpânit la auzul glumelor şi poveştilor ce şi le istoriseau. După câtva timp a apărut şi fratele lor. Era un băiat elegant, îmbrăcat după ultima modă, se pricepea să discute despre orice subiect şi avea un farmec al lui.

- Ce înger este aici, cu voi? întrebă el cu ochii strălucind, aşezându-se lângă ele.
Făcea tot ce putea ca să o flateze. Nimeni nu i-a acordat o asemenea atenţie până atunci şi, deşi nu tot ce spunea îi făcea plăcere, nu se poate spune că toate complimentele o iritau. Farmecul, elocvenţa şi isteţimea lui, o făceau să-i treacă cu vederea defectele. Acum, se gândea mai tot timpul la Edward. Se gândea că se vor căsători. A început să fie mai atentă la modul cum se îmbracă şi îşi vizita des noii amici, uitând aproape cu totul de adevărata ei prietenă, Julia; pe care acum o vizita mult mai rar.

CAPITOLUL VIII

DOAMNA VON HUGEL

OAMNA Von Hiigel a constatat cu tristeţe că ^ fata ei de suflet merge des în acea casă. Ea tremura de frică pentru puritatea, cinstea şi fericirea Clarei, deoarece ştia că reputaţia celor două fete, a căror mamă murise, era destul de proastă. De asemenea, ştia că fratele lor, cu toate că era politicos şi bine crescut, era de fapt un destrăbălat, o companie nepotrivită pentru o tânără cinstită şi cu un caracter ca al Clarei.
Surorile Von Winnig au auzit că fratele lor se comporta ca un ticălos, dar niciodată nu s-au interesat să afle adevărul, atâta timp cât el a fost destul de prevăzător, iar ele destul de dezinteresate să afle anumite lucruri care oricum ar fi cerut prea mult efort. Bătrânul lor tată era un om de treabă, în felul lui, dar complet orb la greşelile copiilor săi. El îşi petrecea toată ziua printre hârtiile firmei, socotind cât aur a adunat, iar seara şi-o risipea cu prietenii, bând vin, jucând cărţi sau citind ziarele. Prblemele casei le lăsa să meragă de la sine. Casa lui era, în fiecare seară, un loc unde se dădeau petreceri; tinerii îşi petreceau aici timpul dansând, cântând şi făcând tot felul de lucruri care stârneau hazul.
Buna doamnă Von Hiigel a avertizat-o, cu multă dragoste şi delicateţe, pe Clara în privinţa pericolului ce o păştea.
- Scumpa mea Clara, nu vei fi niciodată fericită dacă nu îţi păstrezi puritatea şi nevinovăţia; trebuie ca sufletul tău

să rămână la fel de frumos ca şi trupul. Frumuseţea fizică e un dar de la Domnul şi pentru acesta trebuie să-I mulţumim. Totuşi, nu trebuie să uiţi niciodată că frumuseţea este trecătoare, asemenea florilor ce se ofilesc odată cu venirea toamnei. Şi dacă Dumnezeu ţi-a încredinţat acest dar, a făcut-o cu un scop bine determinat. Tu consideri că frumuseţea ta e adevărata comoară pe care o ai. E adevărat, dar bagă de seamă ca nu cumva să cazi în capcana propriei tale gândiri. Frumuseţea fizică poate distruge un caracter frumos şi nobil, dacă nu este privită cum vrea Dumnezeu. Te îmbraci foarte elegant, de asemenea. Hainele trebuie să fie potrivite - să fie curate şi călcate. însă când întreci măsura în îmbrăcăminte, nu mai eşti de lăudat, ci mai degrabă de criticat. Mai mult, aceasta te coboară în ochii celor sensibili. Fata care ascultă de orice linguşitor va sfârşi prin a fi dispreţuită de către toţi. O tânără care consideră că frumuseţea, buna dispoziţie şi hainele îi sunt de ajuns va fi excepţională într-un salon de dans, dar nicidecum nu va fi condusă la altar de un băiat respectabil. Frica de Dumnezeu, o viaţă evlavioasă, hărnicia, modestia fac ca o fată plăcută lui Dumnezeu şi oamenilor şi o împodobesc mai mult ca aurul sau perlele. Dumnezeu veghează asupra ei şi o binecuvintează într-un mod deosebit. în situaţia noastră, ca orişicând, de altfel, putem spune că „Evlavia este de mare câştig şi are promisiunea vieţii de acum şi a celei viitoare."

- în schimb, neseriozitatea şi iubirea deşertăciunilor şi a plăcerilor fac rău atât trupului cât şi sufletului şi ne aruncă în distrugere atât în această viaţă cât şi în cea eternă. Ai două căi în faţă: una care pare inaccesibilă la început - duce la fericire; cealaltă, pe care ne-o închipuim presărată cu flori -duce la pierzare. Alege acum calea pe care vrei să mergi, şi nu te abate de la ea. La capătul drumului îmi vei da cu siguranţă dreptate. Aş vrea totuşi să nu fie prea târziu pentru tine. Ţin prea mult la tine ca să-mi doresc să înveţi toate

acestea din propria-ţi experienţă. Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus ca să nu regreţi mai târziu.
Julia a asistat la această discuţie şi acum lacrimile au început să-i cadă pe obraji. A strâns mâna Clarei şi a exclamat:
- Draga mea prietenă, ai atâtea calităţi - răbdare, dragoste, educaţie bună şi eşti atât de frumoasă - ar fi păcat să ţi se întâmple ceva rău. Asta îmi va zdrobi inima! Mai bine să ascultăm amândouă de sfaturile înţelepte ale mamei mele.
Clara a fost mişcată de aceste cuvinte şi a promis să nu uite niciodată acest sfat izvorât din dragoste.

CAPITOLUL IX
O INVITAŢIE LA BAL
£A întoarcere, Clara era cufundată în gândurile ei; şi-a luat locul ei în magazin şi, stând acolo, a luat o mulţime de hotărâri. Cum era sâmbătă seara, ea s-a pregătit să închidă mai repede, însă, chiar în acel moment, tânărul Von Winnig a intrat să cumpere nişte mănuşi pentru surorile lui.
- Luni, frumoasa mea prietenă, se organizează un mare festival! a spus el. Se va deschide noul salon de dans din parcul englezesc, situat la o milă distanţă de oraş. Surorile mele vor merge acolo, imediat după micul dejun şi îţi cer favoarea să le însoţeşti. Vom mânca în aer liber, apoi va urma dansul şi seara, focul de artificii. Desigur că eu nu pot să lipsesc de la o asemenea manifestare şi trebuie să promiţi că nici tu nu ne vei dezamăgi, cu nici un chip. Tu vei fi atracţia cea mai mare - vei fi adevărata regină a festivalului. Te rog să primeşti acest buchet de trandafiri minunaţi, pe care ţi-i dăruiesc din toată inima. I-am purtat la piept şi aş vrea ca ei să fie garanţia că voi fi primul cu care vei dansa. Trandafirul roşu este simbolul plăcerii şi, cu siguranţă, scumpa mea prietenă, vom avea un timp plăcut.
Clara a luat trandafirii şi a promis să meargă. La cină i-a cerut mătuşii permisiunea să meargă la plimbare luni cu cele două fete ale familiei Winnig. Aceasta şi-a dat consimţământul foarte încântată. Deşi era o femeie bună şi cinstită, se pricepea prea puţin să citească dincolo de

aparenţele înşelătoare ale oamenilor. Universul ei era construit doar din ceea ce se vedea în exterior: mătăsuri elegante, panglici colorate, haine deosebite şi prea puţin din ceea ce se ascundea dincolo de aceste lucruri. Era prea naivă ca să cunoască viclenia unor bărbaţi ca tânărul Von Winnig. De vreme ce cele două fete erau clientele ei, ea se gândea că tot ceea ce se auzea despre ele şi despre fratele lor era doar bârfă. Era flatată de onoarea acordată Clarei. Nu avea nici o îndoială că Von Winnig se va căsători cu nepoata ei cea frumoasă.
„De ce să mă îndoiesc?" se întreba ea. „Nu mi-a spus, cu toată încrederea, servitoarea lor, când cumpăram ieri panglica aceea:
- Dacă doreşte, în curând, domnişoara Clara va fi stăpâna mea!"

CAPITOLUL X

O APARIŢIE ÎNFRICOŞĂTOARE

SUNI, chiar de dimineaţă, cerul era senin şi se părea că va fi o zi frumoasă. Clara s-a trezit devreme şi a petrecut o oră în faţa oglinzii, aranjându-şi părul ei negru şi bogat, prinzându-şi un şirag de perle false în păr şi fixându-şi cerceii cei noi, de aur. S-a îmbrăcat cu haina cea curată, pe care o purta de obicei, atunci când a ieşit la cumpărături, dar şi-a pregătit o rochie elegantă de muselină pentru distracţia de mai târziu. Pe drum, s-a întâlnit cu Julia.

- Ah, draga mea Clara! Este adevărat că te-ai răzgândit şi că te duci totuşi la bal azi? Te rog nu te duce, scumpa mea! Ce nenorocire va fi să cazi victimă propriei tale neseriozităţi! Iubirea ta pentru aceste disctracţii zadarnice te va îndepărta de lucrurile plăcute cu adevărat, precursoare bucuriilor din cer. Dansul deşănţat, care a pătruns până şi în casele care se respectă, chiar dacă până acum se practica doar în cârciume, îţi va răpi sănătatea trupului şi a sufletului. Nu te încrede în promisiunile superficiale ale acestui tânăr încântător; ele sunt ca perlele din părul tău - false şi foarte fragile. Crede-mă, el nu se va căsători niciodată cu o fată care nu posedă o averea măcar egală cu a lui. Cu atât mai puţin se va căsători cu tine, care nu ai aproape nimic. Tot ce ai este un caracter nobil şi o frumuseţe deosebită, dar pentru el asta nu are nici o valoare. Şi chiar dacă mătuşa ta îţi va lăsa moştenire casa şi tot ce are ea, în ochii lui tot săracă vei fi. Să ştii că nu are intenţii bune; el vrea doar să se distreze pe seama ta. Te

rog Clara! Ascultă-mă acum, cât mai este timp! Continuă să trăieşti aşa ca până acum şi nu te expune riscului de a-ţi pierde castitatea şi puritatea. Să nu te nenoroceşti pentru toate zilele care-ţi mai rămân.

Clara i-a răspuns destul de tăios:

- Edward nu este aşa cum crezi tu! Ba, din contră, este cel mai bun dintre toţi. Mi-am dat cuvântul că voi merge cu el şi nu mai pot schimba nimic acum. Dar cred că pierdem timpul discutând; deja sunt în întârziere.

Cu aceste cuvinte a părăsit-o pe Julia şi şi-a continuat drumul.

în timp ce făcea cumpărături, gândurile ei zburau în altă parte şi nu putea să îşi oprească imaginaţia. După ce a terminat de făcut cumpărăturile s-a întors acasă, şi-a pus rochia cea albă şi boneta cea roşie. Acum nu mai avea nimic de făcut, decât să îşi pună în piept trandafirii pe care i-a primit de la tânărul Von Winnig. S-a dus repede în camera sa şi a întins mâinile să ia florile. S-a oprit dintr-o dată, ca şi când ar

I

fi fost lovită de un trăsnet şi şi-a tras mâinile înapoi înspăimântată; în locul trandafirilor roşii pe care i-a lăsat acolo, a găsit un buchet de trandafiri albi!

Era prima dată de la moartea mamei ei când vedea un trandafir alb. Totul se clătina în jurul ei. Nu ştia dacă visează sau dacă totul se petrecea aievea, dar se văzu din nou îngenuncheată pe mormântul mamei ei, cu lacrimi şiroindu-i pe obraz şi... şi tufişul acela de trandafiri albi ce se întindea peste tot. Ultimele sfaturi şi avertismente ale mamei care se sfârşea, cuvintele tatălui în timp ce se depărta de mormânt, hotărârile ce le-a luat atunci - toate se derulau cu repeziciune în faţa ochilor ei.

- Ah, Doamne! exclamă ea. E ca şi cum mama îmi vorbeşte din mormânt... e ca şi cum tot timpul acesta m-a urmărit şi văzând calea pe care am luat-o, vrea să mă oprească. Da... e vocea ei:

„Ah, Clara! Păstrează-te curată!"

- Sau parcă aş auzi cuvintele tatălui, rostite deasupra mormântului ei şi repetate când ne-am văzut ultima dată:

„Ah, Clara! Salvează-ţi sufletul!"

- Buna mea mamă, dragă tată! Din nefericire, am neglijat sfaturile voastre!

Lacrimi mari i se rostogoleau pe obrajii palizi. închise ochii şi rămase câteva momente tăcută ca într-o rugăciune. Simţi o durere usturătoare sfâşiindu-i pieptul: călcase juruinţele făcute celor mai dragi fiinţe fără nici un regret. Nu va putea să-şi uite niciodată una ca asta. Deschise ochii ei mari şi limpezi încărcaţi de regrete şi-şi dădu seama că nu e singură în cameră. La câţiva paşi se afla Julia, şi o privea cu ochii înlăcrimaţi.

- Ah, Julia! spuse Clara printre lacrimi şi strângând-o în braţe. Tu eşti îngerul meu păzitor. Tu ai pus aici trandafiirii cei albi, pentru a mă avertiza. Ştiai bine - căci ţi-am povestit - ce impresie îmi fac trandafirii albi. Ei mi-au vorbit mai bine ca orice altceva. Vai! Am fost nebună şi nechibzuită! Am fost

uşuratică! Vrei să mă ierţi? Te rog, iartă-mă! Voi face tot ce pot de acum pentru a-ţi arăta aceeaşi dragoste pe care ai avut-o tu. Da, eşti o prietenă adevărată - întotdeauna mi-ai spus adevărul din inimă. Chiar atunci când eu te-am rănit şi mi-am astupat urechile la spusele tale, ai adus florile acestea aici ca să vorbească ochilor mei şi să-mi producă teamă că nu mi-am făcut datoria.

Julia a îmbrăţişat-o printre lacrimi.

- De acum eşti prietena mea, ca mai înainte. Da, haide să ne hotărâm amândouă să mergem pe cărările cele drepte. Fie ca inimile noastre să fie întotdeauna curate şi fără pată ca aceşti trandafiri albi şi niciodată să nu ne pierdem dragostea pentru asta, ca aceşti trandafiri roşii.

Ea a luat apoi unul din cei doi trandafiri, i-a dat unul Clarei şi pe celălalt şi 1-a prins în piept.

- Aceşti trandafiri trebuie să ne reamintească de legământul nostru, un legământ la care şi Dumnezeu priveşte cu plăcere.

Clara şi-a scos rochia de gală şi perlele din păr, apoi şi-a luat rochia ei simplă pe care o purta în restul zilelor şi a plecat împreună cu Julia să o întâlnească pe mama acesteia. Această doamnă a fost încântată de ingeniozitatea fiicei ei şi de pocăinţa Clarei şi le-a îmbrăţişat pe amândouă cu multă dragoste. Clara a început să o respecte şi să o asculte ca pe o mamă; mai mult, o vizita în fiecare zi şi adesea muncea săptămâni de-a rândul în casa ei. Clara şi Julia erau ca două surori - o inimă şi un suflet.

Doamna Burke era încântată de cursul evenimentelor, dar nu putea aproba comportamentul

Clarei, care a renunţat total la prietenia cu surorile Von Winnig. După un timp însă, compania domnului Von Winnig şi-a oprit plăţile, intrând în faliment, şi mulţi oameni au suferit mari pierderi. Vina a fost aruncată pe fiul pus doar pe rele şi pe fetele cele cheltuitoare. Doamna Burke a fost afectată de pierderea a o sută de florini

din cauza acestor oameni, aşa că acum era fericită că nepoata ei a întrerupt orice legături cu ei.
- Doamna Von Hiigel avea dreptate, a spus ea atunci. Este o femeie sensibilă, mult mai prudentă ca mine.
Clara şi Julia erau apreciate de toată lumea pentru modul cum se comportau şi tinerii cei mai respectaţi din oraş doreau să le cucerească inima. Când, în sfârşit, a fost condusă la altar, Clara a purtat o coroniţă de trandafiri roşii şi albi; la scurt timp şi Julia a purtat cununa de mireasă, împodobită cu flori de acelaşi fel.

Uita să ude florile din holul castelului, lucru încredinţat ei, şi acestea se ofileau şi mureau. - pag.92

FLOAREA DE NU-MĂ-UITA

▪

E micuţa Minna o cunoşteau toţi: era o fată bună care dădea cu inimă largă tot ce avea. împărţea cu bucurie ajutoare celor care duceau lipsă, dăruia propriile haine copiilor săraci, pregătea supe şi 'mâncare pentru cei [1] bolnavi şi era chiar ea cea care-i servea pe aceştia la paturile lor. Pe scurt, era cea mai fericită persoană din lume atunci când putea să împlinească nevoile altora chiar cu preţul ultimului cent din banii ei de buzunar. Dar cu toate calităţile ei nemaiîntâlnite,

ea avea şi un defect, care producea supărare tuturor - era foarte uitucă. Făcea multe promisiuni şi uita de ele până ziua următoare. Adesea dădea mulţi bani pe lucruri pe care nu le dorea, iar când un sărac îi cerea ceva începea să se gândească că ar fi putut folosi banii mai bine. Altădată uita să ude florile din holul castelului, lucru încredinţat ei, şi acestea se ofileau şi mureau, producându-i mare supărare mamei. Odată, săraca Minna - ea, care îşi dădea propriile haine la săraci şi nu putea să rănească vreo vietate - a uitat să-i dea de mâncare canarului, care a murit de foame.

în acelaşi sat, nu departe de castelul tatălui ei, locuia Sophia, o fetiţă săracă. Tatăl acesteia, colonelul Bruhl, un soldat brav, cu experienţă, fusese dat de ceva vreme în rezervă. Slujise patria pe pământ străin, acolo unde suferise numeroase răni care acum îl făceau inapt pentru a-şi urma cariera de militar. Acum era pensionat, de aceea hotărî să se întoarcă pe pământurile natale, ca să-şi trăiască ultimele lui zile care-i mai rămăseseră. Venitul lui era foarte mic şi îi era greu să ducă macat o viaţă decentă. Pensia nu îi era plătită în mod regulat, treceau chiar luni fără să primească măcar un ban.

Sophia, fiica lui, făcea broderii, spăla, cosea haine şi îndeplinea şi alte activităţi specifice femeilor - toate acestea

le făcea cu un singur scop: să-şi ajute familia. Ea avea un loc special în inima Minnei, care îi dădea mereu de lucru, lua lecţii de broderie de la ea şi o plătea întotdeauna cu mult mai mult decât costa munca ei; mai mult, o considera cea mai bună prietenă a ei. Dar chiar şi Sophia a avut de suferit de pe urma faptului că prietena ei era uitucă.
Odată, mama Minnei căzu bolnavă la pat. Prinţul s-a grăbit să-1 cheme pe cel mai bun medic din oraşul alăturat, pentru ca soţia lui să se însănătoşească cât mai repede. Minna promise că îl va duce pe medic să îl vadă şi pe tatăl Sophiei, care avea dureri cumplite din pricina rănilor, deşi trecuseră atâţia ani de când servise în armată. Sophia nu a ştiut că doctorul va veni la castel, iar când a aflat a dat fuga să îi reamintească Minnei de promisiunea tăcută. însă, până să ajungă ea, doctorul plecase. Minna şi-a adus aminte de promisiune abia atunci când a văzut-o pe Sophia - deodată a devenit confuză, s-a înroşit, i-a cerut iertare fetei şi şi-a exprimat durerea pentru suferinţele funcţionarului sărac. Şi lacrimile au început să-i brăzdeze faţa. Dar, vai! Doctorul plecase şi era imposibil să îl ajungă.
Altădată, Minna şi-a propus să brodeze ceva, pentru a-i face mamei un cadou de ziua ei, cu ajutorul Sophiei. După cum au stabilit, Minna i-a adus prietenei ei un tipar frumos, care reprezenta o coroană de flori.
- Putem face uşor o coroană, dar trebuie să mă duc eu însămi în oraş şi să cumpăr mătasea; trebuie un ochi de profesionist ca să aleagă mătasea pentru a putea reprezenta bine toate nuanţele, a spus Sophia.
- Asta-i cel mai bine, să rezolvi tu problema, a răspuns Minna. Cât tu vei lipsi voi avea grijă de tatăl tău; voi pregăti cina şi i-o voi duce cu propriile mele mâini.
Sophia plecă în oraş, bazându-se pe ajutorul promis al prieteniei sale. S-a întâmplat însă ca în aceeaşi zi, castelul să fie vizitat de nişte oaspeţi importanţi. Datorită atmosferei de acasă, de plăcerea pe care o simţea de fiecare dată Minna

Floarea de nu-mă-uita
când stătea în compania prietenor sale, aceasta uită că îşi dăduse cuvântul de-a îngriji de colonel cât timp fiica lui era plecată. Astfel, tatăl Sophiei stătu în după-amiaza aceea închis în cameră. Vecinii erau plecaţi la strânsul fânului, aşa că nimeni nu-i trecu pragul să-i dea măcar o gură de apă sau o coajă de pâine. în acest timp, la castel se serveau diverse mâncăruri gustoase.
în dimineaţa următoare, Minna, însoţită de două din fetele aflate în vizită la castel, ieşiră la plimbare prin sat, dornice să vadă frumuseţea locurilor. Sophia spăla nişte pânză de in, rodul muncii ei din serile de iarnă-a întins-o pe locul dintre casă şi pârâu pentru a o înălbi. Inima a început să-i bată cu putere când a văzut-o pe Sophia, căci abia atunci şi-a amintit de

promisiunea făcută. Sophia era prea delicată să o dojenească în prezenţa unor persoane necunoscute. Cu toate acestea, Sophia simţea nevoia să o facă atentă pe prietena ei asupra greşelilor săvârşite, ca măcar de acum înainte să nu mai uite lucrurile importante. Sophia profită de situaţie şi le invită pe cele trei fete în grădina din spatele casei. Ele au intrat şi au admirat tufele de trandafiri, pe care ea le-a plantat cu mâna ei, dar şi florile de nu-mă-uita, care au crescut singure, pe malul pârâului. Apoi le-a condus în salon şi, la cererea Minnei, le-a arătat toată munca ei. în timp ce fetele admirau tiparele şi broderia încântătoare, Sophia s-a întors în grădină şi a rupt câteva flori. Celor două străine ea le-a dat trandafiri, iar Minnei i-a dat un buchet de nu-mă-uita, având printre ele câteva frunze verzi. Ea a fost sensibilă la delicateţea prietenei ei şi i-a mulţumit din toată inima pentru că prin acest dar i-a amintit că trebuie să nu mai fie atât de uitucă.
- într-adevăr, tu ştii ce flori mi se potrivesc cel mai bine, a spus ea înroşindu-se şi punându-şi buchetul în piept.
Minna s-a întors la castel, împreună cu cele două fete, şi le-a însoţit în camera pregătită special pentru ele. Au aşezat florile într-o vază de cristal aflată lângă fereastră. După

câteva săptămâni Minna a intrat, din întâmplare, în camera aceea; fetele luaseră trandafirii, dar florile de nu-mă-uita ale Minnei erau nemişcate, deşi ea uitase complet de ele. Frunzele frumos mirositoare din jurul bucheţelului ei erau acum ofilite, dar florile erau la fel de proaspete şi de vioaie ca atunci când au fost adunate de pe malul râului. Minna era uimită.
„Cum este posibil? Doar nu este nici o picătură de apă în pahar! Alte flori s-ar fi îngălbenit şi s-ar fi zbârcit ca frunzele, toamna."
A privit mai atentă la buchet şi a descoperit că florile nu erau naturale, ci artificiale. Sophia era expertă în arta imitării florilor naturale - ea făcuse aceste flori de nu-mă-uita cu propriile ei mâini; conturul era redat atât de bine, iar culorile păreau atât de naturale încât aveai nevoie de un ochi format ca să le deosebeşti de florile adevărate.
„Ai perfectă dreptate, buna mea Sophia, se gândi Minna. Te înţeleg perfect. într-adevăr, am nevoie să mi se atragă atenţia în modul ăsta. Aceste flori care nu se vestejesc sunt un avertisment continuu asupra faptului că nu trebuie să uit: niciodată, da, niciodată, scumpa mea prietenă nu voi uita ce ai vrut să îmi spui. Aceste flori îmi vor aminti de acum de datoria mea."
A luat imediat florile, împreună cu frunzele vestejite, şi le-a pus într-o vază de cristal, cu ornamente elegante. S-a grăbit apoi să meargă la Sophia şi i-a mulţumit din inimă pentru procedeul folosit pentru a o mustra, apreciind totodată îndemânarea şi gustul de care a dat dovadă în facerea florilor.
- De acum înainte, când voi face vreo promisiune, voi aşeza florile pe biroul meu sau pe pian şi nu voi lăsa pe nimeni să le ia de acolo; le voi lua eu, după ce voi împlini cele spuse.
- Bravo! Bravo! exclamă bătrânul colonel. Fă aşa. Eu, când vreau să-mi amintesc ceva anume, pun o bucăţică de hârtie albă pe ladă; sergentul meu obişnuia să-şi facă un semn

în carneţelul ce îl ţinea în buzunar. Pentru o tânără, florile sunt cea mai potrivită alegere. Să ştii că admir ideea asta năstruşnică - să culegi cele mai frumoase flori de pe câmp, asociate atât de frumos, şi să le numeşti nu-mă-uita; mai mult decât atât, apreciez ideea de a le folosi pentru a ne aminti de îndatoririle pe care le avem, în special cele privind faptele bune. Gând potrivit, într-adevăr, chiar că mă încântă.
Minna şi-a ţinut cuvântul, iar florile de nu-mă-uita au adus multe binecuvântări atât ei, cât şi săracilor. Mulţi sărmani, de care Minna uita adesea, trebuiau acum să le mulţumească florilor pentru castronul de supă bună, pentru un pahar de suc de fructe sau pentru o bucată de pâine. Multe îndatoriri, altădată neglijate, erau acum duse la capăt - multe supărări şi remuşcări,

multe amintiri dureroase au dispărut acum, datorită acestor flori artificiale.
Mama ei a observat în scurt timp că Minna era schimbată.
- Cum vine asta? Se pare că nu mai uiţi nici cel mai mic lucru! Care este cauza acestei schimbări?
Minna i-a spus întreaga poveste despre florile de nu-mă-uita, iar mama ei a fost încântată să audă asta.
- Sunteţi nişte fete deosebite şi trebuie să găsesc o metodă de a vă face să vă simţiţi bine.
A cumpărat, aşadar, de la bijutierul oraşului două inele de aur curat; 1-a rugat pe bijutier să ataşeze la fiecare câte o floare de nu-mă-uita, făcută din pietre preţioase - cinci pietre de safir, de culoarea cerului albastru şi un diamant galben în centru.

Când inelele au fost gata, ea i-a dat unul Minnei.

- Foloseşte acest inel pentru acelaşi scop pentru care ai folosit florile până acum. Când faci o promisiune sau te angajezi să duci un lucru important la capăt pune-ţi inelul „nu-mă-uita" pe deget şi nu-1 scoate până nu ai făcut ce ai promis, până nu ţi-ai terminat treaba. Celălalt inel este pentru prietena ta, Sophia, a cărei metodă ţi-a schimbat obiceiul de a uita; ea merită toată recunoştiinţa mea. Acele flori simple, pe care ţi le-a dăruit ea, au o valoare mult mai mare ca acest inel pe care i-1 dăruiesc eu.
Minna s-a grăbit să-i ducă cadoul prietenei ei.
- Tu nu ai nevoie de acest inel pentru că eşti uitucă. Tu nu uiţi niciodată nimic. Dar acceptă să porţi acest inel ca un suvenir de la o prietenă, căreia florile tale simple i-au făcut un bine nepreţuit.

- O, scumpa mea prietenă! spuse Sophia. Cine nu are nevoie de a i se aminti, din când în când, de îndatoririle sale? Oridecâte ori ne vom uita la aceste flori de „nu-mă-uita", atât de scumpe să ne hotărâm să facem ceva bun: să ajutăm pe cei sărmani ori să facem orice ne stă în putere pentru a-i face pe alţii fericiţi.

Amândouă au promis să facă acest lucru.
- Bună hotărâre, copilele mele, a spus colonelul. Chiar şi cei ce nu-şi pot permite un inel atât de scump ca al vostru pot să ia o hotărâre asemănătoare, oridecâteori văd florile de nu-mă-

uita, crescute pe fâneţe sau pe malurile râurilor. Dar mai presus de toate, fie ca aceste flori frumoase să ne aducă aminte de Cel care le-a creat şi pe care fiecare floare ar trebui să ni-1 aducă în minte. De abia atunci vom preţui fiecare floare de nu-mă-uita, care creşte pe câmpiile noastre, mai mult decât dacă ar avea tulpina de aur şi frunzele făcute din diamante scumpe. Această poveste, cu florile de nu-mă-uita, a avut şi alte urmări vrednice de amintit. Când iarna geroasă s-a instalat şi toate câmpurile din jurul castelului erau împodobite în fiecare dimineaţă cu o haină de chiciură, când vânturile puternice urlau prin holuri, Minna şi mama ei s-au întors la reşedinţa lor din oraş. Povestea cu florile de nu-mă-uita circula printre toate cunoştiinţele Minnei, iar inelele „nu-mă-uita" au devenit la modă. Oricine ştia circumstanţele care au dus la purtarea inelelor - chiar şi prinţul şi-a amintit acum de bătrânul colonel, un om pe care odată îl respecta şi pe care se putea baza. Casierul, care neglija mereu să plătească pensia la timp, a primit o mustrare de la prinţ, de care nu mai putea uita. Iar sărmanul colonel, ale cărui dorinţe erau necunoscute până atunci, a fost răsplătit cu o mărire considerabilă a pensiei. Deoarece viaţa lui s-a schimbat brusc, într-un mod neaşteptat, de multe ori, bravul colonel exclama, plin de mulţumire:

- Ce mari binecuvântări a turnat Dumnezeu peste mine şi peste alţii prin acele simple flori de *Nu-mă-uital*

- Sfârşit-

Alte recomandări din

Colecţia Cărţtlor

COŞUI CU flori - *WiiiJo/i/i 'l<i,i.'J'c/imi</*

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus - un camarad al crucii - ***,ţ..M. JfânptJiy***

în 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de $ 1000 pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei - ***0. ■'!. Wa/im***

în tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare—*i4fa*ia3˃. ^ummtn**

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca Ia o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc -/.»? .<*Ji»gw/in,,*

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel - băiatul din Galilea - ■■*/m,ie . fo*

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus - un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica - ***■'/('. {fhelton i'■ UaJed&tmtf*** Volumul I - **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II - **întoarcerea mamei**

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să **vă lustruiesc pantofii, domnule?** -. *diwnim* în această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb - ***'f/nii/o/,/, Von iPtJmM***

încă o dramă clasică din partea autorului operei **Coşul cu flori.** De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi

contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpăstiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Paşi spre cer - *£/<y,M/i* ***tften&u***

Recomandată de către Elisabeth Elliott, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu gingăşie, nobleţe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Mary Jones şi Biblia ei -. *Anonim*

încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini -. *dttonim*

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Christi - *('. ,'J. ')l«{/<»,*

Volumul **I - Flaşneta**

O poveste îndrăgită de toţi copiii. împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II - **în slujba Regelui**

In al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. în acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut - *'€Ă*â6fiA %m ,%/imM*

îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui — *.*Iii<>itim*

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel - *WAuJ,,/,/, %J><,%/i>mW*

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat - *^/im/v/i/i* ***fim*** *Wr/imM*

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători - *,dnnie* *.y-e/Zom* fo/nutnii*

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului -, *l/<rd.J('(ni)f-y*

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan - un soldat al crucii - *.'J.. ■//. âtinp/ep*

încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.

Mieluşelul- *c('//*

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea - *.'Imn/, 'fi. Wiţtg/Ut**

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Isus Christos. împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale

Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati.* Tensiunile se amplifică şi nu oferă nici un răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea -,?/.

într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ţine-te de plută - ***%x*<p***

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy -. ***4ny*** *We&ciinr*

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Sclavul- ***'('/na/<i/i V<m9bAmief***

Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Cuibul de păsări - *'C/niJo/i/i* ***Von*** *.%/nnM*

Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.